

ဝန်ရင်း

Read on the move

လရောင်ကျူးရင့်

၁၂ နာရီသတို့သမီး

အခန်း(၁)

“ဒီမှာ ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း”

ကြည့်ဆိုတော့ ကြည့်ရသည်။

မီးလောင်ထားသည့် မျက်နှာပြင်တစ်ပြင်လုံးဟာ နှာခေါင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်း .. မျက်လုံးတို့ မှ အပ ပါးပြင်တွေမှာ ရှုံ့တွသီးထနေသော မီးလောင်ဒဏ်ရာများ နှင့် မြင်လို့ မကောင်း။

ထို့ပြင် ဘယ်ဘက်လည်ပင်းကနေ ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းထိလည်း ဒဏ်ရာတွေက ဖုံးဖိမနိုင်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသေး၏။

“ငါ့လိုကောင်ကို မင်းတောင်ငွေရှိလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး . .”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ”

“ရှင် မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ နော်”

“ဟုတ်တယ် . . ငါတစ်လျှောက်လုံး မင်းကိုတစ်ဖက်သတ်ချစ်လာခဲ့ရတာ . . ငါ့ချမ်းသာမှန်းသိတော့ ဒီရုပ်ဆိုးကိုတောင် မင်းကြည်ဖြူခဲ့တယ်”

“ကိုနန္ဒ . . . ရှင် မစွပ်စွဲနဲ့ နော် ကျွန်မတို့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရယ်သံကြီးက နာကျင်မှုကို စွန်းထင်လျက် ခြောက်သွေ့အက်ရှုနေခဲ့
၏။

“ရှင် . . . ဒီမျက်နှာကို အကြောင်းပြပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားဖောက်ပြန်
နေတာက အရမ်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေတယ်နော်”

“ငါ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်. . မိန်းမအတွက် ရုပ်ရည်ရှိဖို့ မလိုဘူး
. . အသက်အရွယ်ကလည်း အဓိက မဟုတ်ဘူး . . ငွေရှိဖို့ ပဲလိုတာ. .
မင်းရှေ့မှာ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ငါသုံးပြမယ်”

“မဖြစ်ဘူး ရှင်မလုပ်ရဘူး၊ အခု ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ထပ်ရှိနေပြီ
ဒီကလေးက သမီးလေး ဆိုရင် ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကြောင့်
”

“မမွေးနဲ့ ပေါ့ကွာ မင်းကို နောက်ထပ်ကလေးမယူနဲ့ လို့ ငါပြော
သားပဲ မိုက်တာကတော့ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ”

“ရှင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ကိုလင်းရယ်. . နာကျင်မှုတစ်ခု
နဲ့ လောကကို အရွံ့မတိုက် ပါနဲ့ . . ရှင် ကျွန်မမေတ္တာကို အထင်လွဲနေသ
မျှ ကျွန်မမရှိတာမှ ရှင်နားလည်မှာ . . ၊ အဲဒီကျရင် ရှင် သွက်သွက်ခါရူး
သွားလိမ့်မယ်”

“မင်းမေတ္တာတွေကို စော်ကားမိလေခြင်းဆိုပြီးတော့ . . ဟုတ်လား .
. ဟား . . ဟား . . ဟား”

“ရှင် သူများ သားသမီးတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာတွေ”

“တော်စမ်းပါကွာ . . အဲဒီ သူများ သားသမီးတွေကြောင့် ငါ ဘဝပျက်
စီးခဲ့ရတာ . . ဟား . . ဟား . . ဟား၊ သူတို့ ကိုက ခူးပါ . . ခြွေပါ . . ဖြစ်
နေတာ . . မင်း မမြင်ဘူးလား”

“အဲဒီလို မိန်းမမျိုးတွေက တစ်မျိုးတစ်စားပါရင် . . ရှင်ကရော အကျ အနတွေချည်း ကောက်စား နေတာမို့လို့ လား . . ချုံငုံရှာတဲ့ အမျိုးသမီး ကောင်းလေးတွေ ကျတော့”

“မသိဘူး . . ငါ့ရှေ့ရောက်လာရင် ငါ့အတွက်ပဲ . . သူတို့ ကတောင် ပြောသေးတယ် . . ကိုကြီးမှာ မိန်းမ ရှိမနေရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲတဲ့ . .”

“ဘုရား . . ဘုရား”

“မင်း နေရာမပျောက်ချင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အေးဆေးနေနော် . . မ ဟုတ်ရင်တော့ ငါက အခွင့်အရေးတွေ သူတို့ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်မှ . . အဲဒီကျရင် မင်းကို သူတို့ က”

ရယ်သံတွေ သောသောညံသွားသည် ။ ဒီကြားထဲမှာ ရှိုက်သံတွေပါ ပါ၏။

တစ်နေ့တည်း တစ်ညတည်းမဟုတ်ခဲ့တဲ့ နေ့စဉ်ရက်ဆက်သိုသံတွေ လွှမ်းမိုးနေခဲ့သော ဘဝဟာ နေ့မှန်းညှာမှန်းမသိအောင် မှောင်အတိကျ နေခဲ့၏။

ဖင်ခုထိုင်နေတာက ရတနာပုံကြီးပေါ်မှာ . . ။

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုစမ်းစမ်း . . ရတနာအစိုင်အခဲတွေချည်း ထိ ကိုင်မိနေသည် ။ ဘယ်အရပ် မျက်နှာကိုကြည့်ကြည့် ရတနာတို့ ၏ အ ရောင်တွေချည်း ထိုးဖြာနေကြ၏။

ဒါပေမဲ့ ထိုအရောင်တွေမှ လွဲ၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည် ။

ဒါက သူ့ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးတွေလား . . ။

“ရှင် . . ရှင် ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးနေကာမှ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ဒါ ဒီနေ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ . . ဟဲ . . ဟဲ ငဲ့ရဲ့ ဘတ်ချလာနိုက် . .”

“ရှင် လုပ်ရက်လှချေလား . .”

ရှိုက်သံတွေ ကြားနေရသည် ။ ညစဉ်ရက်ဆက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ရှင် ဘယ်ကိုလဲ . . သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ . .”

“ခုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး”

“ဘာလဲ . . ဒါလည်း ဘက်ချလာနိုက်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် . . ငဲ့ရဲ့ ဘက်ချလာနိုက်များ စွာကို မင်းဆီကနေ မင်း ကိုအသိပေးပြီး ဖြတ်သန်းနေတာနော် . . သူတို့ ကလည်း ကျေနပ်နေကြ တာလေ . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

ဖေဖေ့ကို မုန်းသည် ။ ပြီးတော့ ထိုရယ်သံကြီးကို ခါးသီးလာခဲ့၏။
ပြီးတော့ ငိုသံတွေကြောင့် ညစဉ် လောင်မြိုက်နေခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ . .

“ရှင် က ဒေါ်မြမြမင်းဆိုတာလား”

“မင်း မင်း ရဲတင်းလှချေလား . . ထွက်သွား . . ခု ထွက်သွား . .”

“ကျွန်မက အစ်ကိုကြီး တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီး”

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ . .”

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ရှင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး . . ဘယ်သူ့ကို အား ကိုးချင်သေးလို့ လဲ”

“ဟင့်အင်း . . သွားကြ . . သွား”

“ဒုန်း . .”

“အား . .”

“ပုန့် . .”

“မေမေ . .”

* * *

အခန်း(၂)

ကျေနပ်အားရခြင်းဖြင့် လက်ခုပ်သံတွေ သောသောညံသွားသည် ။
စားသောက်ခန်းတစ်ခုလုံး၏ အာရုံတွေက စတေ့ချ်ပေါ်မှာ စုပြုံနေပေမ
ယ့် အလွှာစိတ်တွေကတော့ စတေ့ချ်ရဲ့ နောက်ကွယ်က အခန်းထဲဆီကို
သာ ရောက်နေခဲ့လျက် . .

“ညီမလေးအလှည့် မဟုတ်သေးပါလား . .”

နောက်တစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်လာတော့လည်း ညီမလေးမဟုတ်
. . ၊ လက်က နာရီကို ငုံ့ကြည့် လိုက်တော့ ညကိုးနာရီထိုးနေပြီဖြစ်သည် ။

ထောင့်ကွယ်လေးမှာ ရှိသည့် ကက်စတန်မာတွေအတွက် စားပွဲမဟု
တ်သော ချောင်ကျကျလေးမှာ ဆွဲခြင်းလေးနှင့် မိုးစိုထားသည့် ထီးကို
စားပွဲမှာ ထောင်လျက် သူမ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာ နာရီဝက်ကျော်ပြီ ဖြစ်
၏။

နောက်ကိုလိုက်ဝင်သွားရင်လည်း ညီမလေးက မကြိုက် . . ။

“ဘာဘာတို့ က မိန်းကလေးတွေ စုပြီး ကိုယ့်အတွင်းရေး . . သူ့အတွ
င်းရေးတွေ ထင်သလို ပြောကြတာ . . မမက ဝင်လာလိုက်ရင်
ဟိုကြည့်ပြီးပြန် သူတို့ က မမကိုခေါ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ” တဲ့ . . ။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပြီးတော့ပါ . . ၊
မိန်းကလေးတွေ ပြင်ဆင် နေကြသည့် အခန်းထဲကို

မိန်းကလေးဝင်သွားမိတာ မသင့်တော်စရာ မဖြစ်ဘူးလို့ လည်း ထင်မိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ မကြိုက်ကြဘူးဆိုတာ သူမတို့ လေးတွေရဲ့ အကြည့်စိမ်းတွေက သက်သေမို့ ညီမလေးကိုတွေ့ရဖို့ အတွက် ဒီစားပွဲဟောင်းလေးမှာ စောင့်ရခြင်းက သတ်မှတ်နေရာလေး ဖြစ်သွားခဲ့ ၏။

“ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရမလား”

“ရှင်”

လည်ပင်းလေးရှည်ပြီး ဟိုဒီမျှော်ငေးနေတုန်း ကိုယ့်နားကအသံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်မိ၏။ အရပ်မြင့်မြင့် ကြံခိုင်သည့် ပုံစံနှင့် ရောင်စုံမီးတချို့ဖြတ်သန်းနေသော မျက်နှာမှာ ဖြူစင်နေခြင်းက မပြောင်းလဲဘဲထင်းနေ၏။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးနက်စွေးသည့် အပြင် လက်တစ်ဖက်မှာ လက်အိတ်နဲ့ တူသော လက်ပတ် အနက်ကို တပ်ထားကာ လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေပဲ ပေါ်၏။

တော်တော်ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိတာနဲ့ သိလိုက်ပြီးသည့် နောက်

“ထိုင်ချင် ထိုင်ပါ ဒါ ကျွန်မပိုင်တဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ”

မကြည့်ဘဲ ပြောပြီးမျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ ပြီးတော့ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်သည့် သူ့ထံမှ ရှားပါးသော မွေးရနံ့တစ်ချက် နှာခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ။

သူက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့သလို ကိုယ်လည်း ဒီမှာ ဆက်ထိုင်မနေသင့်တော့မှန်းသိလာသည်။ ။

ဒီလူ ဘယ်လိုလူလဲ . . .။

ဆိုင်ကိုလာတဲ့ ကတ်စတန်မာဆိုလည်း စားသောက်ခန်းအလယ်က စားပွဲတွေမှာ သွားထိုင်ပါ လား။

ပုံစံတွေက တကယ့်ဟိုက်ဘော့စ်ပုံစံနှင့် တမင် ချောင်ရှာပြီး လာထိုင်တာမျိုး ဘာလုပ်တာလဲ။

စိတ်ထဲမှာ ညီမလေးကို မျှော်နေသည့် အတွေးကနေ ကိုယ့်နားနီးက ပိလာသည့် အန္တရာယ်ကို တွေးပူရခြင်းအလုပ်တစ်ခုထပ်တိုးလာ၏။

“မမက ဆိုင်ကိုလာထိုင်ရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး အလန်းဇယားခင်းလာစမ်းပါ မမရာ . . မလန်းတဲ့ အပြင် တစ်နေကုန်ပြေးလွှားရှာဖွေနေရတာ သေလုမြောပါး ကွဲကြေလာတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ . . တကယ့် အဝှမ်းဇယားကြီးက မမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထင်းနေတာပဲ . .” တဲ့ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ စုတ်ပြတ်နွမ်းဖပ်နေသလဲဆိုတာ တွေးမိလာပြန်သည် ။ ထိုအခါ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နဲ့ကြည့်မိ၏။

လှနေချင်လို့ တော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်ပုံစံ အရမ်းစုတ်ပြတ်နေလို့ များ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေက အထင်မြင်သေးပြီးချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားတာ လား။

မတန်မရာ ကိုယ့်ဘေးရောက်လာတဲ့ လူကြောင့် အလွှာစိတ်တွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကုန်လေသည် ။

ထို့ပြင် သူမချုပ်ထည်တွေအပ်သည့် ဆိုင်က သူငယ်ချင်း စန္ဒာကလည်း ပြောဖူး၏။

“စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာမကောင်းဘူ အလွှာ . . မိန်းက

လေးတွေ ဘယ်လိုမတူညီ ကြဘူးပြောပြော . . ဒီနေရာ ရောက်သွားရင် ဒါမျိုးပဲထင်ကြတာ . . နင့်ညီမကို သိချင်းမဆိုခိုင်းပါနဲ့ ဟာ . . သူ့ကိုစိတ် ပူလို့ မဟုတ်ဘူး . . နင်က လမ်းကြိုတိုင်းဝင်ကြို . . ညဉ့်နက်ပြီထင်တာ နဲ့ လိုက်သွား . . နင့်မှာ ပါ အန္တရာယ်ရှိတယ်နော် . .”တဲ့ ။

ဒါတွေကိုပါသတိရလာသည် ။ ကိုယ့်ညီမက ဒါတွေလုပ်နေတာမှ ကိုယ်က လိပ်လိုခေါင်းလျှိုးပြီး ဘယ်လိုနေရမလဲ။

“ခု အလှည့်ကျသူကတော့ မြေကမ္ဘာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင် . .”

ကြေညာသံထွက်လာသဖြင့် အတွေးတွေအားလုံး ရပ်တန့်ကုန်သည် ။ အလွှာလည်ပင်းလေး ရှည်ထွက်သွားကာ ခါးလေးပါဆန့်ထွက်လာသလိုပင် . .။

စင်ပေါ်တက်လာတာ အနီရဲ့ရဲဝတ်စုံနှင့် ပခုံးလောက်ဆံပင်အလိပ် လေးတွေမှာ တလက်လက် ငွေမှုန်လေးတွေ ကြွေးထားသေးသည် ။

ပြီးတော့ ပန်းနုရောင် ရဲနေအောင် ဖြူသည့် အသားရောင်က လက်တစ်လုံးကြိုး လျော့ရိလျော့ရဲ တစ်ဆက်တည်း ပေါင်တိုကိုယ်ကျပ်လေးကြောင့် အသားစိုင့်တွေအားလုံးက မီးရောင်အောက်မှာ ရင်သပ် ရှုမောဖြစ်နေ၏။

အပေါ်ထပ် အပါးသားရှပ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ထားပေမယ့် ညာဘက် ပခုံးကို တမင်ပေါ်အောင် ဖြုတ်ချထားသဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေထိုင်တာမျိုး ဖရိုဖရဲပုံစံလေး ဖြစ်၏။

ပြောရလျှင် သူမပုံစံလေးက ပုရိသတို့ ၏ စကားသံလှုပ်ရှားမှုအားလုံးတို့ ကို တိခနဲ တိတ်ကျ သွားစေခဲ့ပြီး

“တော်တော်ကို ကျင့်ထားရတဲ့ ပုံပဲ . .”

ဟင်!

သူမဘေးကနေ အသံထွက်လာတာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ညီမကို ပြောလိုက်တာမို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူက ကိုယ့်ညီမမှန် သိတာမဟုတ် . .။

ပြီးတော့ ဘာဘာဆိုသည့် ဂျေလိုရဲ့ သီချင်းက မြူးသလောက်ကကွက်တွေကအစ တစ်ထပ်တည်း တူအောင် ကနိုင်သည်။ ဒီကကွက်တွေကို ဗွီစီဒီဖွင့်ပြီး လိုက်ကျင့်နေတာတွေ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေး ဒီလောက်ထိတော်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ . .။

စင်ပေါ်တက်လာတော့ ဝတ်စားထားတဲ့ ပုံစံ ရိုင်းနေသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာတွေလည်း ညီမလေးရဲ့ သီချင်းနဲ့ ကကွက်တွေမှာ မျောပါသွားခဲ့၏။

“..ရမ်း မိုက်တယ်ကွ ..”

“လှလည်း လှတယ်ကွာ ..”

“အဲဒီတစ်ယောက် မင်းသိလား ..”

“ဘာလို့ မသိရမှာ လဲ .. ဒီဆိုင်မှာ နာမည်ကြီးပဲ ..”

“ဘာ နာမည်ကြီးတာလဲ ..”

“သီချင်ရင် နောက်တစ်နာရီဆို နောက်ပေါက်က မင်းသွားစောင့် ..”

“အဲလောက် လွယ်လို့ လား ..”

“မလွယ်တာကို ပြောချင်တာလေ .. သူက ငါတို့လို ပမွှားတွေကို နိုးပဲ ..”

ဘုရား! . . ဘုရား. . !

အနီရောင်ကန့်လန့်ကာစကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ကနေ ပြောနေကြတဲ့ အသံ
တွေ . . ။

မဟုတ်တာတွေ သင်းတို့ မို့ ပြောရက်သည် . . ၊ ညီမလေးက ဝမ်းရေး
အတွက် လုပ်နေရတာပါ . . ၊ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး . . ။

ကန့်လန့်ကာကို ဖိဆုပ်ကိုင်မိကာ ဒေါသရော ရှက်တာပါ စုပြုံခံစား
နေမိသည် ။

“ဘယ်လို မတူကြဘူး ပြော ပြော . . အဲဒီနေရာ ရောက်သွားရင်
ဒါမျိုးပဲထင်ကြတာ . . ”

စန္ဒာစကားတွေကို ပြန်ကြားမိပြန်၏။ ခုတော့ လက်တွေ့ပါပဲ . . ။

ညီမလေးကို ဒါမလုပ်ဖို့ ပြောတိုင်း သူမသည် သာ လိုအပ်ချက်များ
နှင့် အစ်မကြီးတစ်ယောက် အဖြစ် ထပ်ဆင့်စော်ကားခံခဲ့ရသည် ။

“မမ ခါးချည့်အောင် ရှာနေတာတောင် . . နေ့စဉ် လက်ဖက်သုပ်နဲ့
ပဲပြုတ်သုပ်ပဲ စားနေရတာ . . မမပဲ အဲဒီလိုနေပါ . . ဘာဘာ မနေနိုင်
ဘူး . . စားလည်း မစားနိုင်ဘူး . . ၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာကာမှ ကိုယ့်ထက်
သာတဲ့ လူတွေ ရှိနေတာကို ဒီတိုင်းကျေနပ်ရောင့်ရဲပြီး ကြည့်နေရမှာ
လား . . ကိုယ်လည်း သူတို့လို ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ . . ” တဲ့ ။

သီချင်းပြီးသွားတော့ ကျန်ခဲ့သည့် လက်ခုပ်သံတွေက နားကွဲမတတ်
ပင် . . ။

စင်ပေါ်ကနေ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြီး စင်ရဲ့ ထောင့်တွေစုံအောင်
သွားရပ်နှုတ်ဆက်တာလည်း မပြီးနိုင်။

ကိုယ့်ညီမကို ကြည့်၍ သူမတစ်ခုကို နားလည်လာမိ၏။

ညီမလေးဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေလို ဝမ်းရေးသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဒီလိုနေရခြင်းကို နှစ်သက်ကျေနပ်နေခဲ့သည့် လား . .။

“တီ . . တီ . . တီ . . တင်း . . တင် . .”

ဟင် !

ထူးခြားသည့် မြည်သံတစ်ခုကြောင့် အလွှာမျက်လုံးတွေ မြည်သံဆီရောက်သွားသည် ။

ဟိုလူ ဘယ်ရောက်သွားလို့ လဲ . .၊

ထထွက်သွားတာကို မသိလိုက်ပေ . .၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းကမြည့်သံပေး၍ ကိုင်မယ့်သူကို ခေါ်နေလေ သည် ။

သူမ ဟိုဒီလိုက်ကြည့်ပေမယ့် ထိုသူကို မမြင်တော့ပါ . .၊ ဘာမှ မစားသောက်ဘဲ လာထိုင်နေ၏။ ပြီးတော့ ဖုန်းကျန်ခဲ့သည် ။

ဒါ ကျန်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား . .၊ သူမ ဒါကိုယူပြီး သူ့ကို လိုက်ခေါ်ပေးရမလား . .၊

သူ ထသွားတာ ကိုယ်မသိလိုက်ပေမယ့် သူမ သတိမထားမိလိုက်တဲ့ အချိန်အားဖြင့် ဒီဆိုင်ထဲ ဒါမှ မဟုတ် ဆိုင်နားပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိဦးမှာ ပါ . .၊

ဒါပေမဲ့ သူမ ဖုန်းဆီက အကြည့်ကို ခွာလိုက်သည် ။ ဒါ ကိုယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ . .၊

ဆွဲခြင်းလေးကို ကောက်ကိုင်၍ ထီးခြောက်ပြီလား ကိုင်ကြည့်လိုက်သည် ။ အပြင်မှာ မိုးသံလည်း မကြားရတော့သဖြင့် ထီးကိုသေချာခေါ်

ကံမနေတော့ဘဲ ဆွဲခြင်းဘေးက ကပ်ထည့်လိုက်သည်။ ။

“မိုးထဲရေထဲတောင် မမက ဘာလို့ လာကြိုနေတာလဲ . .”

ထုံးစံအတိုင်း ညီအစ်မ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာနှင့် ဘာဘာက ပျူငှာ
စွာကြိုဆိုခဲ့၏။ ပြီးတော့ စုပ်လုံးကို ပါးစောင်ကနေ ညာဘက်ပြောင်းပြီး
မဲ့ရွဲနေကာ . .

“နင်တို့ သွားကြတော့ . . ငါမလိုက်တော့ဘူး . .”

“အေးပါ . . သွားပြီ”

“ဟဲ့ . . ကားက ဆုံပါ့မလား . .”

“စူပါကာစတန်ပဲ . . ဆုံမှာ ပါ . . ဟိုမှာ စောင့်နေပြီ . . သွားမယ် . .”

သီချင်းဆိုကြတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေနဲ့ ပဲ အပေါ်ထပ်လေးတွေပဲပိုကာ မိန်းက
လေးတွေ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်နေကြ၏။

သူတို့ ကို အလွှာလိုက်ကြည့်နေပြီး . .

“ဒီအချိန်ကြီးကျမှ မပြန်ကြသေးဘဲ ဘယ်သွားကြမလို့ ချိန်းနေကြ
တာလဲ . .”

“ပြောပြန်ရင်လည်း မမ ကဲ့ရဲ့ ဦးမှာ မို့လား . . ဟိုလိုဒီလိုတွေ ထင်မ
နေနဲ့ . . ကာရာအိုကေ သွားဆိုကြမလို့ . .”

“ဒီမှာ ဆိုပြီးတာတောင် . .”

“ခု ဖျော်ဖြေရမှာ လေ . . ဒီလို ပရိသတ်ကြီးကို မဟုတ်ဘူး . . မမ
ဘာမှ မသိပါဘူး . . မမကြောင့် ဘာဘာလက်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ အခွင့်အရေး
တွေ မနည်းတော့ဘူး သိလား . . နောက် ဆိုရင်တော့ နားမထောင်
တော့ဘူး . . ဒီက ပြန်ခံပြောပြီဆိုမှ လူတွေရှေ့မှာ အရှက်ခွဲတယ် ဘာ

ညာမလာနဲ့”

“ဘာဘာရယ် . .”

“တော်ပါတော့ . . ပင်ပန်းနေပြီ . . တက္ကစီခေါ်ပေး . .”

“တို့ လိုက်ပို့မယ်လေ . .”

ဘယ်လို အနားရောက်လာတာလဲ . .၊

ဘောင်းဘီရှည် ဆံပင်ရှည် ဖြူစုတ်စုတ်နှင့် နှစ်ယောက် . .၊

ဂျင်းဂျက်ကက်ရင်ခွဲနှင့် ပြူးပြတင်းလက်နေသည့် ဆွဲကြိုးကြီးက ပ
လက်တီနမ်မှန်း သိသာအောင် မှောင်လွှဲဝင်းပြောင်နေသည်။

ပြီးတော့ မေးဆတ်ပြသည့် ကားက အကောင်းစား . .၊

“လုပ်ပါ . . မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပဲ . . ပို့ပြီး ပြန်မယ်”

“ပို့ပေးချင်ရင် ရေဝေးသွားမယ်လူကို ရှာလေကွာ . . တို့ က အိမ်ပဲပြ
န်မှာ ”

ဘာဘာက တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့် . . ပခုံး
တွန့်၏။

အလွှာ စိုးရိမ်တကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရမ်းကားကြမည့် လူတွေ လာပြီဆိုပြီး သူမ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
မိသမျှ ဘာဘာက အေးဆေး။

“ဒါဆို ခုပဲချိတ်ရအောင် . . ကိုယ်က စိုင်းမင်းသား . .”

“ဆောရီးပါ . . စိတ်မဝင်စားဘူး . . တက္ကစီ”

သူမဘာသာ ဘောက်ဆတ်ဆတ်လျှောက်ထွက်သွားပြီး ဘေးကနေ

တက္ကစီခေါ်၏။ ဒီအချိန်အတွက် သီးသန့်စောင့်နေကြသည့် တက္ကစီတွေ
ကလည်း ရှိနေရာ သူမတို့ တက္ကစီပေါ် ချောမောစွာရောက် ကြလေသည်
။

“ဘာလို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေတာလဲ . . မမကို ကားပေါ်ကနေ လိုက်
ဆွဲချလိမ့်မယ်”

“ဟင်!”

ကားပေါ်ကနေ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည့် အလွှာမျက်နှာ
လေးရှေ့ကို အော်တိုမစ်တစ် ပြန်လှည့်လာ၏။

စုပ်လုံးလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဘာဘာက
မျက်တောင်ဖျားလေးစင်းကြည့်ပြီး မဲ့ကာ . .

“မမပုံစံ မလည်မဝယ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ နေရာတကာ ရှေ့က မ
ထွက်ချင်စမ်းပါနဲ့ . . ခု တွေ့ပြီမို့လား. . ဘာဘာ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်
ကာကွယ်ရတာပဲ . . နောက် လာမကြိုနဲ့ တော့”

ဘာဘာက ပြောပြီဆို ငါ့အစ်မဆိုသည့် မျက်နှာကိုလည်း မထောက် .
၊

ခုလိုမျိုး သူမကို ရာထူးချခံခဲ့ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ . .၊

ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ . .၊

* * *

အခန်း(၃)

“ဟင်! . . အောင်ကောင်း . . လာလေ . . မလာစဖူး”

“မလာစဖူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . နင်ကသာ မလာတာ . . ငါက တော့ မကြာခဏရောက်ပါ တယ်”

အောင်ကောင်းက အလွှာရဲ့ စက်ချုပ်ခန်းလေးထဲ ဝင် လာပြီး ကော် ခုံလေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“နင့်ဆိုင်လေးတောင် တော်တော်ကျယ်သွားတယ်နော် . . စက်အလုံး တွေလည်း တိုးလာတယ် . . ဘာလဲ အလုပ်သမားတွေ ဘာတွေခေါ်ထား ရပြီလား”

“မခေါ်ပါဘူးဟာ . . အလုပ်သမားစာထုတ်မယ့်အစား ကိုယ့်အတွက် ပိုအောင်ပဲ လုံးပန်းနေရတာ”

“ကိုယ့်အတွက်ပဲ ပိုတာ မဟုတ်ဘူး အလွှာ . . အဲဒါ နင်အသက်တို့မှ . . လူတစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရမ်း(န်)နေရရင် ဘယ်လောက်နေနိုင်မှာ လဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး . .”

“ဟွန်း . .”

အောင်ကောင်းက ဆိုင်ထဲကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ညည်းတွားနေသ ည် ။ အလွှာတို့ က ဘဝအခြေခံ ကိုက နိမ့်ပါးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

မိဘတွေက ကလေးတွေငယ်ငယ်နဲ့ ကွဲကြကွာကြ ဖြစ်ကုန်ကြကာ အမေဖြစ်သူကလည်း စောစီး စွာဆုံးပါးခဲ့သည် ။ အဖေကလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ . .၊ ဆက်သွယ်လာတာလည်း မရှိ . . ။

သူမတို့ ကို အဒေါ်ဖြစ်သူကပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏ ။ အရွယ်လေးတွေရောက်လာတော့ သူမတို့ ရဲ့ ပညာရေး စားဝတ်နေရေးအတွက် ခြံတစ်ဝက်ကို ရောင်းခဲ့ရသည် ။

ဒါပေမဲ့ အလွှာကတော့ ညီမကိုပဲ ဒေးတက်ခိုင်းပြီး သူမကတော့ အဝေးသင်နဲ့ ပဲ ကျောင်းပြီး ခဲ့ရရှာသည် ။

ဒါဆို အဒေါ်ဖြစ်သူကလည်း ပန်းနာရင်ကျပ်သည် ဖြစ်လျက် . .၊ အဒေါ်ဆေးဖိုးဝါးခအတွက်ပါ အလွှာကပဲ ခိုင်ခံ့ရှာနေရ၏။

ဒါတွေကို သူမနဲ့ သူ ကျူရှင်မှာ ဆုံကြရင်း သိခွင့်ရခဲ့တာပါ . .၊ ကျောင်းတွေပြီးကြကတည်းက သူက ဒုရဲအုပ်သင်တန်းတက်ခဲ့သည် ။

အလွှာကတော့ စက်ချုပ်ပညာလေးတတ်ထားသဖြင့် စက်တစ်လုံးနှင့် ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက် . .၊

“အလွှာ . .”

“ဟင် . .”

“ဘယ်ကိုလဲ . .”

“နင့်အတွက် လက်ဖက်သွားသုပ်လိုက်မယ်လေ . . .
အေးဆေးစကားပြောရအောင်”

“လုပ်မနေပါနဲ့ ဟာ . . အေးဆေးစကားပြောဖို့ အချိန်တွေ လက်ဖက်သုပ်နေရတဲ့ အချိန်ထဲက ပြန်နုတ်နေရပါ့မယ် . . ဒီမှာ ထိုင် . . ငါ့ပဲ

ကျောင်းထဲက ကန်တင်းက ထလာတာ..”

အလွှာက သက်ပြင်းချပြီး စက်ရဲ့ ဘေးမှာ ပဲ အောင်ကောင်းလို ခုံလေးဆွဲထိုင်၏။

အင်္ကျီလာအပ်တဲ့ လူတွေအတွက် ဧည့်ခန်းလေးရှိပေမဲ့ အောင်ကောင်းရောက်လာတိုင်း သူမက စက်ချုပ်နေရင်းကပဲ စကားပြောရတာမို့ ဒီနေရာမှာ ပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြတာ အကျင့်ဖြစ်နေခဲ့၏။

“အလွှာ .. နင်ယောက်ျားယူလိုက်ပါလား..”

“ဪ .. ဪ .. နင် အဲဒါပြောဖို့ လာတာလား၊ သူငယ်ချင်းကောင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာအကြံပေးတာပဲ .. နင့်ညီမကိုလည်း နင်မနိုင်ဘူး .. ပြီးတော့ သူဝမ်းသူကျောင်းနိုင်နေကာမှ နင်ပိုပြီးတော့တောင် ပြောမရ ဆိုမရ ဖြစ်လာဦးမယ်”

ဒါကတော့ သွေးထွက်အောင် မှန်ပါ၏။

အရှိုက်ထိသွားသဖြင့် အလွှာ စကားသံလေး တိတ်သွားသည် ။

“နင်တို့ မှာ ဒီလောက်ထိ ပြူးပြုရှာနေစရာ မလိုပါဘူးဟာ .. သူများတွေဆို အိမ်ငှားနဲ့ နေရတာ .. အလုပ်အကိုင် မရင်းနှီးနိုင်လို့ သူများ ခစားတွေ လုပ်ကြတာတွေလည်း အများကြီးပဲ .. နင်တို့ မှာ အိမ်နဲ့ ရာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်အကိုင်နဲ့ ..”

“အောင်ကောင်းရယ် .. ငါအဲဒီလို ကုပ်ခြစ်စုလို့ ငါ့စီးပွားအတွက်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခုလို ပြည့်စုံအောင် ထူထောင်နိုင်တာပေါ့ .. ဘာဘာကို ငါစည်းရုံးနေတာ..”

“ဘာအတွက်လဲ . .”

“သူ သီချင်းမဆိုတော့အောင်ပေါ့ . .”

“ဟွန်း . .”

အောင်ကောင်းက မဲ့ပြီး စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိသည် ။

“ဟဲ့ . . ယောက်ျားကြီးအထာနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ပဲများ ပြမနေနဲ့ . . စီးကရက်နဲ့ ငါလုံးဝမခံနိုင်ဘူး”

“မခံနိုင်လည်း သောက်ရမှာ ပဲ . . ဟိုမှာ စားသောက်လာတာ ခံတွင်းချင်နေပြီ”

ဇွတ် မီးညှိတော့ အလွှာက ခုံရွှေ့ထိုင်ကာ . .

“ခွေးကောင် . . . အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ရည်းစားတွေက နင့်ကိုထားသွားတာ . .”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး . . စီးကရက်နဲ့လေးကို စွဲနေပြီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေတောင် ရှိသေးတယ်”

“ကြွားမနေနဲ့ . .”

“တကယ်ပြောတာ . .”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ရည်စားက ဒါကိုမကြိုက်ဘူး ဆိုရင်တော့ နင်ဖြတ်မှာ ပဲမို့လား”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာ ပေါ့ . . ဒါပေမဲ့ နင်က ငါ့ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ . .”

“ဟုတ်လည်း မဟုတ်ချင်ပါဘူး . . ပြောလည်း မပြောတော့ဘူး . . ကြိုက်သလောက် သောက် . . ဖင်က မီးခိုးထွက်အောင် သောက်ရင်

ဆုပါ ချလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ . . တကယ်လား . . ကျင့်ဦးမှာ ပဲ . . ဖင်က မီးခိုးထွက်နိုင်အောင် . .”

“ခွေးစုတ်ကောင် . .”

အောင်ကောင်း ရယ်နေတာ တော်တော်နဲ့ အတောမသတ်ပေ . .၊ ဒါပေမဲ့ ညှိထားပြီးသည့် စီးကရက်မီးကိုတော့ ပြန်ငြိမ်းပစ်ရှာပါ၏။

“ခင်လွန်းလို့ အလိုလိုက်တာနော် . . ဒီတစ်ခါပဲ . .”

“အဟွန်း . .”

ဒါကျတော့ အလွှာက ရယ်၍ . .

“အန်တီတို့ နေကောင်းကြလား . .”

“ကောင်းမှာ ပေါ့ . .”

“ဟင် . . ဖြေပုံက . .”

“တစ်မြို့စီဖြစ်နေတဲ့ ဟာ ဘာမှ မဖြစ်လို့ ဘာမှ မကြားတာပေါ့ . . နင့်လို ငါက အပူကောင် မဟုတ်ဘူး ”

“အောင်ကောင်းရယ် . . အကြီးဆုံးချင်းတူပေမယ့် နင်က ယောက်ျားလေးကိုး . . ပြီးတော့ နင့်အိမ်မှာ မိဘတွေက စီးပွားရေးလက်ငုတ်လက်ရင်းနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ . .”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ . . နင်ကတော့ အိုဗာချည်းပဲ . .”

“ဘာဘာ မလိမ္မာဘူးဆိုတာ နင်လည်း သိတာပဲ . .”

“သိလို့ တားနေတာလေ . . ငယ်ငယ်ကတည်းက မိုက်မဲခဲ့တာ . . ခု

ဆို သူ့ဝင်ငွေက နင့်ထက် ပိုကောင်းသေးတယ် . .၊ ဘာလဲ . . နင်ကများ
သူ့ကို စည်းရုံးဦးမယ် ဟုတ်လား . .”

“လောဘ နည်းနည်းလျှော့ဖို့ ပါ . . ညီမလေးက သိပ်ချမ်းသာချင်တာ
. .”

“မိန်းကလေးတွေ အဲဒီလို လော်မာလာရင် ပျက်စီးဖို့ လမ်းစဖြစ်လာ
တာပဲ . . ငွေရှိတဲ့ သူဌေးတွေ ကလည်း ကတွတ်ပေါက်ဝက ဖျိုင်းတွေလို
ပဲ . .၊ ဒါမျိုးတွေ ပေါများ လာတာ . . မိန်းကလေး တွေကြောင့် လား . .
အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ဖို့ ဝန်မလေးကြတဲ့ ဘဲကြီးတွေကြောင့် လား .
. ဘာကို လက်ညှိုးထိုး အပြစ်တင်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး . .”

“ငါးစာအောက်မှာ ငါးမျှားချိတ်ရှိနေတာကို သိလျက်နဲ့ အစာမင်ပြီးဝ
င်ဟပ်နေကြတာ ငါးတွေ ပဲလေ”

“အေး . . နင့်စိတ် နင့်ပုံစံနဲ့ မြေကမ္ဘာစရိုက်က ပြဒါးတစ်လမ်း သံတ
စ်လမ်း . . သူနဲ့ နင် တစ်နေ့နေ့မှာ ပဋိပက္ခအကြီးကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ် .
. ငါပြောရဲတယ် . .”

အလွှာမျက်နှာလေးက အပြစ်ကြောက်ပေမယ့် နောက်ပြန်မဆုတ်ရဲ
သကဲ့သို့ . .၊

“ငါ အခုလာတာ နင့်ကိုသတိပေးဖို့ ရှိလို့ . .”

“ဟင် ! . . ငါ့ကို . .”

“ဟုတ်တယ် . . မြေကမ္ဘာကြောင့် ပဲ . .”

“ဘယ်လို ! . .”

အောင်ကောင်းက မျက်နှာလွဲ၍ ပင့်သက်ရှည်ကြီးချသည် ။ ပြီးမှ ပြ

နံလှည့်ကြည့်ကာ . .

“နင့်ညီမ ငါးစာ အကြီးကြီးနောက်ကိုလိုက်နေတယ်”

“ဟင် ! . .”

“ဒီဘဲက မာနကြီးတယ် . . သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုးစားခဲ့တာမရှိဘဲ သူ့ကိုချဉ်းကပ်ဖို့ အတွက်ပဲ မိန်းကလေးတွေက ကြိုးစားနေကြတာ . .”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ . . သူက သေလောက်အောင်ချောနေလို့ လား . .”

“ဟုတ်တယ် . .”

ရွဲ့မေးတာကို ရွဲ့ဖြေလိုက်တာလား . . ၊

အလွှာက အောင်ကောင်းမျက်နှာကို သေချာကြည့်၍
ထပ်ပြောလာမှာ ကို စောင့်နေခဲ့၏။

“ချောလည်း ချောတယ် . . အရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ် . . အသက်
လည်း သိပ်မကြီးဘူး . . မသကာ ငါတို့ ထက် ပိုကြီးရင် သုံးလေးနှစ်ပဲ . .
”

“နင်က သူ့အကြောင်း ဘာလို့ ဒီလောက်သိနေတာလဲ . .”

အောင်ကောင်းက တုံးလိုက်တာဆိုသည့် အကြည့်နှင့် သူမကို
စိုက်ကြည့်၍ . .

“ဒီထက် အများကြီးပါပိုသိသေးတယ် ဆရာမ . . အဲဒီဘဲကလည်း မိ
သားစု မရှိတဲ့ လူပဲ . . အထီး ကျန်ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတဲ့ လူတွေ
စတိုင်မျိုးပဲ . . သူ့ပုံစံက အေးစက်စက် . . ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနေနေ ကြည့်
ကောင်းတယ် . . ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ် . . သူ လက်ထပ်ခဲ့တာလည်း လေး

ခါရှိပြီ”

“ဘုရားရေ !”

ဒါဆို မိန်းမလေးယောက်ရှိရက်နဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငွေနဲ့ ပေါက်ပြီး ဖျက်ဆီးနေတာပေါ့ . .

အတွေးက ချက်ချင်းရောက်သွားက . .

“မိန်းမလေးယောက်တောင်ရှိရက်နဲ့ . . သူက . .”

“မရှိတော့ဘူး . . သေကုန်ပြီ . .”

“ဟယ်! . . ဘယ် . . ဘယ်လိုလုပ် . .”

အောင်ကောင်းမျက်နှာမှာ လေးနက်ခြင်းတို့ နှင့် ခဏတော့ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ ပြီးမှ စက်ခုံစွန်းမှာ လက်ဆန့်တင်လိုက်ပြီး ပင်သက်ရှိက်၍ . .

“ငါတို့ သိထားသလောက်ကတော့ ပထမလက်ထပ်တုန်းက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မိန်းမ ဆုံးသွားတယ် . .”

“ဪ . .”

“ဒုတိယလက်ထပ်တဲ့ မိန်းမကျတော့ မိန်းမရဲ့ ရည်းစားဟောင်းက လာသတ်သွားတာ . .”

“အို . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ . .”

“ဘယ်သူက မိုက်ရိုင်းသလဲတော့ မသိဘူး . . ရည်းစားဟောင်းက သူမသတ်ရသေးဘူးချည်းပဲ အော်နေတာ . . ဒါပေမဲ့ သူထောင်ကျသွားပြီ . .”

“နောက်ထပ်ရော . .”

“တတိယမိန်းမက လှေကားပေါ်ကပြုတ်ကျသေတာ . . စတုတ္ထတစ်ယောက်ကတော့ တော်တော် ပြင်းတဲ့ အဆိပ်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတာ. .”

“အဲဒါတွေကို လူတွေက မသင်္ကာမဖြစ်ဘူးလား . . သူ့ကို လိုချင်လို့တောင် လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြတာကို . . သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျပါဘူး . . သူသတ်တာဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားချိန်မှာ သူက မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အပြင်မှာ . .”

“ဟင် !”

အလွှာ အံ့သြသွား၏။ ဒီအမျိုးသမီးက သိမ်းပိုက်ခံရတာမျိုးလား . . ဒါကြောင့် ဒီလူကို မလိုချင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြံစည်သွားတာလား . .

|

“တတိယမိန်းမတုန်းကလည်း လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူကမူးပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ . . အိမ်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေရော . . အလုပ်သမားတွေပါ ဒီတိုင်းပဲ ပြောကြတာ”

“ဟုတ်လား . . ဒါဆို . . ဒါဆိုရင် ဒီလူကိုက အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရတဲ့လူပဲ”

အောင်ကောင်းက အလွှာဒီတိုင်းပဲ ပြောလာမှာ ကိုကြိုသိနေသလိုမျိုး ပြုံးလိုက်ကာ . .

“လူတိုင်း နင့်လိုပဲ ပြောလာကြတာပဲ . .”

“ဟင် . . မဟုတ်ဘူး လား . . ဟိုရှေ့ကနှစ်ယောက်ကရော . . ကားမှောက်တာ သူ့ဟာသူ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်တယ် . . ကားမှောက်တာ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ . . ဒါပေမဲ့ မိန်းမပဲ သေသွားတာ . .”

“အေးလေ . . နောက်တစ်ယောက်ကရော . .”

“နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ရည်းစားဟောင်းက လာသတ်သွားတာပဲ . . သူနဲ့ ထိုးကြိတ်ကြ သေးတယ် . . သူ့မှာ တောင် ဓားဒဏ်ရာတွေရခဲ့တာ . .”

“အဲဒါကို ပြောတာပဲလေ . . မိန်းမရတိုင်း အဲဒီမိန်းမတွေသေရမယ့် ကံဇာတာ သူ့မှာ ပါလာတာ . . သူကတော့ မိန်းမမရရုံပဲ ရှိမှာ ပေမယ့် သူနဲ့ ယူဖို့ ဖြစ်သွားတဲ့ မိန်းမတိုင်း ကံဆိုးရှာတာပေါ့ . . သူက နှစ်ယောက်လောက်ကတည်းက ကိုယ့်အကြောင်းကို သိရမှာ . . လေးယောက်ထိ တောင် ဆက်ယူနေ သေးတာက . .”

“ပြောပါဦး . . . မိန်းမတွေက သေနေတာကို သူ သဘောကျနေတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင်!”

မထင်မှတ်သည့် မေးခွန်းမို့ အလွှာကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ။ အောင်ကောင်းက ပြုလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ . .

“ပြီးတော့ . . မိန်းမ လေးယောက်စလုံး သေတဲ့ အချိန်တိုင်းက မင်္ဂလာဦးည ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ချည်းပဲ”

“ဟင် ! . . ဟုတ်လား . .”

“လူတွေက သေမှုသေခင်း ဖြစ်လာရင် စိတ်ဝင်စားကြတယ် . . သတင်းဖတ်မယ် . . အရင်သိတဲ့ လူတွေက မသိသေးတဲ့ လူကိုပြောမယ် . . အဲဒီမှာ တင် ပြီးသွားကြတာပဲ . . ဒီအဖြစ်တွေရဲ့ နောက်ကွယ် မှာ တစ်ခုခု

ရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတာကျတော့ ဘယ်သူမှ ဆက်မတွေးကြတော့ဘူး”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းပဲ ဒီသတင်းနောက်ကို လိုက်နေကြတာမှ မဟုတ်တာဟ . . နင်ကရော လူတိုင်းသတိမထားမိတာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သတိထားပြီး စုဆောင်းနေတာလဲ . . ၊ လူတိုင်းက ဒီလူကို မိန်းမယူလို့ မရတဲ့ ယောက်ျားအဖြစ်ထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားကြမှ တော့ နင် ဘာတွေသိထားထား ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး . . ”

“အနည်းဆုံးတော့ နင့်ညီမကို တားနိုင်ဖို့ အတွက် အခုငါလာပြောပေးလို့ ရတာပေါ့”

သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်လေးတွေကို မချိတရီ ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားရှာသည့် မျက်နှာကို အလွှာက နှစ်သိမ့် အားပေးသည့် အပြုံးနှင့် ကြည့်၍ . .

“ငါကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် အောင်ကောင်းရယ် . . နင်ပြောတာတွေကိုလည်း လက်ခံပါ တယ် . . ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက ကိုယ့်ဘဝအပူတွေနဲ့ ကိုယ်ရုန်းကန် နေကြရတာလေ . . နင်က နင့်အလုပ် နင့်ဝါသနာကြောင့် အလိုလို မျက်စိပွင့် နားပွင့်ရှိနေပေမယ့် လူတိုင်းက တော့ နင့်လို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ . . ဒီလူ ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် . . ငါတို့ ရဲ့ ထင်မြင်ချက် တွေနဲ့ လည်း သံသယရှိဖွယ်လူအဖြစ် သတ်မှတ်လို့ မရဘူး . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . သက်သေဆိုတာလည်း မျက်စိတစ်စုံ နားနှစ်ဖက် လောက်နဲ့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ် တာ . . နင်က ငါ့ကိုဆို အမြဲတမ်းဆရာမကြီး လုပ်နေကျအတိုင်းပဲ . . ခုလည်း ငါ့ကို တရားပြနေပြန်ပြီ”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောပေးတာကို ဘာလဲ . . ငါ့ကို ထွေငေါ့နေတာလား”

အောင်ကောင်းက အချိတ်ရိပြီးနေဆဲဖြစ်ကာ . .

“ငါ ခုထိ မချင့်မရဲတွေးနေမိတဲ့ အချက်ကို မသိရမချင်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်မှာ တော့ သေချာတယ်”

“နင်က သူ့ကို ဘယ်လိုထင်လို့ လဲ . .”

“ထင်စရာမရှိအောင် အကွက်ရွှေ့ကောင်းတဲ့ လူပဲ အလွှာ . . နင်မှ သူ့ကိုမသိတာ . . ငါပြောရတာ အရသာလည်း မရှိဘူး . . အဲဒီတော့ ထားလိုက်ပါဟာ”

သူ့ဘာသာ ဖြေသိမ့်ဖို့ ကြိုးစားသည့် မျက်နှာနှင့် အလွှာကို စိုက်ကြည့်၍ . .

“ဒီဘဲက ရုပ်တော်တော်ဖြောင့်တယ် . . ခန့်မှန်းဖို့ ခက်လောက်အောင် ချမ်းသာတယ် . . နင် ပြောဖူးတယ်မို့လား . . နင့်ညီမက အလှအပမကံတာ . . ချမ်းသာချင်တာကြောင့် နင်ပြောသမျှကို မနာခံ တာဆို”

“အင်း . . ဟုတ်တယ် . .”

“အခု ဒီဘဲနောက်ကို လိုက်နေပြီ . . နင့်ညီမကို နင်ဘယ်လို ဆုံးမမလဲ”

အလွှာမျက်နှာလေး ပျက်သွားသည် ။ သူများ အကြောင်းတွေးရင်း ကိုယ့်ညီမရဲ့ အန္တရာယ်ကို ခဏ တစ်ဖြုတ်မေ့သွားခဲ့သည် ။ ခုကျမှ ဒါဟာ ဖြေရှင်းဖို့ လွန်စွာခက်ခဲမည့် ပြဿနာပါလားဆိုတာ ကွင်းဆက်တွေ ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“နင် ခုန ပြောခဲ့တယ်နော် . . မိန်းကလေးတွေ သေမယ်မှန်းသိရက်နဲ့ လေးယောက်ထိ ဘာလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာ . .”

အလွှာ ခေါင်းတောင် မညိတ်နိုင်တော့ပါ . .။

“နင့်ညီမက သူ့ရဲ့ ပဉ္စမမြောက် . . ဒါမှ မဟုတ် ဆဌမမြောက် . .”

“အောင် . . ကောင်း . .”

အလွှာနေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည် ။ မျက်နှာလေး တစ်ပြင်လုံး ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်း ကြောင့် အနီရောင်သန်းနေလျက် . .

“နင် ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့ . . လာ သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်တယ် . . သတိပေးတာနဲ့ ပဲ နင်ရပ်လိုက်ပါ . . ဟောကိန်းမထုတ်ပါနဲ့ . .”

“အလွှာ . .”

“ဒီမှာ အောင်ကောင်း . . ငါ့ညီမကို ငါဒီလို အဖြစ်မခံဘူး . .”

အောင်ကောင်းက အလွှာဒေါသထွက်သွားတာကို နားလည်သည့်အကြည့်နှင့် မော့ငေးရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ဆံပင်တွေ သပ်ရင်းနှင့် . .

“အေးပါ . . ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်တာက နင် . . ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာက နင့်ညီမ . .။ နင့်ညီမ ကို နင် မနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မမေ့ပါနဲ့ ”

“အောင်ကောင်း”

လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ အောင်ကောင်းက ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

“သူ့ဓာတ်ပုံ နင့်မှာ ရှိလားဟင် . . သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲ . .”

စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်နှာလေးကို သနားကြင်နာသလို ကြည့်ရင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်လှည့် လိုက်သည် ။

“မရှိဘူး . . သူ့ကို ဘာဆိုတာတောင် မသိရဘဲနဲ့ ငါ့မှာ အဲလောက်လည်း လုပ်ခွင့်မရှိဘူး . . တစ်ခုတော့သိတယ် . .။ သူတစ်ခါလက်ထပ်တိုင်း

တိုက်တစ်လုံးပြောင်းတယ် . . သောင်းသိန်းချီအောင် တန်တဲ့ ခြံနဲ့
တိုက်ကြီးတွေနော် . . ပြီးတော့ အဲဒါ သူပိုင်တာတွေချည်းပဲ . .”

“သူက မိသားစုလည်း မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် . .”

“ဟွန်း . .”

အောင်ကောင်းက ပခုံးတွန့်မဲ့လိုက်ရင်း . .

“အဲဒါတွေက စပြီး ငါစိတ်ဝင်စားခဲ့တာပဲ . . သေချာဖို့ ရှိတာက သူပို
င်သမျှက ဘိုးဘွားပိုင်တွေပဲ ဆိုတာ သက်သေမရှိဘဲ အတည်ဖြစ်နေတ
ယ် . . ဒါကြောင့် လည်း မာနကြီးကြီးနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင် တာပေါ့ . . သူ
ဘယ်မှာ နေတာ . . ဘယ်လိပ်စာက သူတကယ်နေတဲ့ လိပ်စာဆိုတာ သိ
တဲ့ လူမရှိလောက်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါဆို သူက ရူးနေတာလားမှ မသိဘဲ . . မိန်းမယူလို့ မရတဲ့ သောက
နဲ့ လေ . . ဘာလဲ . . ဟိုဥစ္စာ . . မယားတရူး ဆိုတာမျိုး”

“ဟား . . ဟား . . ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ . .”

“လောလောဆယ် နင်ပြောတာကမှ အရူးစကား”

“ဘာ !”

“သိပ်တွေးမနေနဲ့ တော့ အလွှာ . . နင့်ညီမကိုသာ နိုင်အောင်ထိန်း၊ န
င့်ကို ငါ အားမနာတမ်း ပြောရရင် သူနဲ့ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အသာ
ထား . . နင့်ညီမကိုက နဂိုကတည်းက မှားနေတာ . . နောက်ထပ်သေချာ
တာက နင့်လိုအစ်မမျိုးကို အကောင်းမထင်တတ်သရွေ့ သူ့အမှားကြီး
မှားမှာ ပဲ . . ၊ အဲဒါ နင် တားဆီးလို့ ရမယ် ဆိုရင်တော့ သမုဒ္ဒရာရေတွေ

နင်သောက်ပစ်လိုက်လို့ ကုန်သွားပြီဆိုတာ ငါယုံလိုက်မယ်”

ဒီလောက်ထိတော့ ညီမလေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ဆိုးသွမ်းနေပြီလား
. .။

“နေဦး . . အောင်ကောင်း နေပါဦး”

အောင်ကောင်းက အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီမို့ သူမလည်း အိမ်ရှေ့ထိပြေး
ဆင်းလိုက်လာရကာ . .

“သူနာမည်တော့ နင်သိမှာ ပါ . . ဘာတဲ့ လဲ ဟင်”

“ဟွန်း . . ကြားလိုက်ရင် နင်ပိပြားသွားလိမ့်မယ် . . ဒါပေမဲ့ ငါပြောခဲ့
ပါမယ် . . သူနာမည်က မင်းစက်အာဏာတဲ့ . .”

“မင်း စက် အာ ဏာ”

သူမ ထိုနာမည်ကို ရေရွတ်နေမိတာ ဘယ်နှစ်ခေါက်မှန်းမသိ . .။

* * *

အခန်း(၄)

“နင် တကယ်လိုက်နိုင်မှာ လား ကမ္ဘာရယ် . . တော်ကြာ နင့်မယ် တော်ကြီးရောက်လာရင်”

“ဒီတစ်ခါ ရောက်လာလည်း ငါလိုက်မှာ ပဲ . . ဒါနဲ့ နင်တို့ အဲဒီညက ဘယ်နှပုဒ်စီ ဆိုခဲ့ရလဲ”

“နှစ်ပုဒ်ပဲ . . တင်ဇာတောင် မဆိုခဲ့ရဘူး . .”

“အံ့မယ် . . ငါလည်း မဆိုရပါဘူးနော် . .”

ရှုပ်ရှုပ်က ကပြားမလေးပီပီ မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းလေးနှင့် ရယ်မောရှုံ့ မဲ့လိုက်တိုင်း ထိုမျက်လုံး လေးက ပိတ်ကွယ်သွားတတ်၏။

အရပ်မြင့်ပေမယ့် ပိန်လွန်းသဖြင့် သိပ်တော့မလှပေ . . ဒါပေမဲ့ သူမ က အဆိုကောင်းတဲ့ သူပဲ ဖြစ်ကာ . .

“ငါက အပြတ်ဟဲမလို့ ကို . .”

“အောင်မယ်လေး . . ဟိုက ဘွန်းနပ်(ပ်)ပေးတော့ အတူတူပဲဟာ . . ငါတို့ က ပိုတောင်ပင်ပန်း သေးတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြတာကို ဘာဘာက သေချာနား ထောင်နေကာ . .

“ဒါနဲ့ နင်တို့ ကို သူ့ကတိအတိုင်း ဘာမှ တော့ . .”

“မလုပ်ပါဘူးဟယ် . . ဒီလူပုံစံကြည့်ပါလား . . သူက အဲဒီလို ဟေးလားဝါးလား လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပျော်ပါးနေချင်တာ . . ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် . . သူ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ တဲ့ . . သူ့ကိုယ်သူ ငါးဆယ်ကျော်သွားပြီဆိုတာကို မခံစားနိုင်သေးလို့ တဲ့ . .”

“ဖြစ်ရလေ”

“ဟုတ်တယ် . . ငါတို့ ကြောင့် သူ့စိတ် နုပျိုပြီးချမ်းသာရာရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့ . . ပေးတာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပုံးစီလေ . .”

“ဟယ် . . တစ်ပုံးစီ”

“ဟာဟ . . နင့်ကိုတော့ သတိရမိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကမ္ဘာ နင့်အစ်မကတော့ အန်လပ်ကီးပဲ . .”

“အေးလေ . . ရောက်လာရင်လည်း ကြည့်ပါဦး . . နင့်ကိုမြင်တဲ့ လူတိုင်း ငါတို့ နဲ့ အတူတူတောင် တချို့က ထင်တာ မဟုတ်ဘူး . . စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သမီးလိုလို . . နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်ထဲက လိုလို”

“အေးနော် . . ဟိုနေ့က ကော့စ်မက်တစ်ရှော့ပ်မှာ အမေးခံရတာကြည့်ပါလား . . နာမည်ကြီး မော်ဒယ်ထဲကဖြစ်မှာ ပဲ ထင်ပြီး သူတို့ မသိတာကိုတောင် အားနာလို့ ချက်ချင်းမမေးရဲကြဘူးနော်”

“အဲဒါပေါ့ဟ . . တစ်မိသားစုတည်းမွေးလာပေမယ့် ကံတရားချင်းက မတူကြဘူးလေ . . သူ့ကြည့်လိုက်ရင် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ချွေးတလုံးလုံး . . ကမ္ဘာ့ကိုမြင့်လိုက်ရရင် မိန်းမချင်းတောင် မနာလိုဖြစ်ရတယ်”

“အံ့မယ် . . ငါတို့ ကတော့ မပါပါဘူးနော် . . ငါတို့ က မတူရင် မတူဘူး . . တရားရှိတယ်”

“ငါတို့ မှာ လည်း နှစ်ရာရှိတယ်”

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

ရယ်သံတွေက နားထဲမှာ ခါးနေသည် ။ သူတို့ စကားတွေက သူမနဲ့ မမနဲ့ ကွာဟချက်တွေကို ထောက်ပြနေသလိုရှိကာ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဟိုး အောက်ထိ ထိုးဆင်းသွားခဲ့သလား . . ၊

ဒါမှ မဟုတ် ဟိုးအထက်မှာ ရှိနေခဲ့တာကို မမရဲ့ သံယောဇဉ်လက် တံတွေက ပြန်ဆွဲချနေခဲ့တာလား၊

ဝင်လာသမျှ အတွေးတို့ က “မမကြောင့် . .” ဆိုသည့် မင်နီကြက်ခြေ တွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကဲ . . ကဲ . . မိန်းမတွေ တစ်နေ့ညက တရုတ်ကြီးနဲ့ ချိန်းနေကြတာ ငါကြားတယ်နော်”

“ဟာ . . အန်တီမမ”

မိန်းကလေးတွေကို သီးသန့်အုပ်ချုပ်သည့် ဒေါ်မမ အခန်းထဲကို ဝင် လာကာ စုရုံးထိုင်နေကြသည့် တင်ဇာတို့ ကို ကြည့်သည် ။

ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက ပယ်ထားသည့် စားပွဲဟောင်းပေါ်မှာ တစ်ယော က်တည်း ခြေချင်းချိတ်ထိုင် နေသည့် ကမ္ဘာ့ကိုလည်း ကြည့်၏။

သူများကိုကြည့်တော့ အပြုံးတွေနဲ့ ပဲဖြစ်ကာ ကမ္ဘာ့မျက်နှာပေါ်ရောက်တော့ မျက်ဝန်းတွေက တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ အငွေ့လေးတစ်ချက် ဖြတ်သန်းသွားသလောက်ပဲ ဖြစ်ကာ ပြုံးနေလျက်နှင့် . .

“ပြောပါဦး ကမ္ဘာ . . မျက်နှာလေးက အိုလို့ ပါလား . . ၊ ဘယ်သူနဲ့

ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့ ရမှာ လဲ အန်တီမမရယ် . . သူ့အစ်မပေါ့ . .”

“ဪ . .”

ဒေါ်မမက စိန်နားကပ်ကြီး တဖျတ်ဖျတ်လက်သွားအောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားကာ . .

“ဆွဲခြင်းလေးနဲ့ ဟိုရှေ့က ပုဏ္ဏားကွယ်မှာ ထိုင်ထိုင်နေတဲ့ တစ်ယောက်လား”

“ဖက် . .”

“အ! . .”

ဒေါ်မမက ပုဏ္ဏားကွယ်ဆီ လက်ပြန်ညွှန်ပြစဉ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် ဒေါ်ဝင်းရဲ့ မျက်နှာကို ပုတ်ခတ်မိသွားတာ ဖြစ်ကာ . .

“ဪ . . လူတွေ စကားပြောနေရင်လည်း ဝင်ဝင်မလာနဲ့ လေမဝင်းရယ် . . ရှင်ကလည်း ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီးရယ် . .”

ဒေါ်ဝင်းက နာကျင်သွားသည့် မျက်နှာကို ကာကွယ်ငဲ့ရင်း . .

“ကလေးတွေ စားသောက်ထားတာလေးတွေ သိမ်းချင်လို့ ပါ . . ပြီးမှာ ပဲ လာတော့မယ်”

အမှိုက်ခြင်းတစ်ဖက်နဲ့ တံမြက်စည်းကို ကိုင်၍ ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒါကို တင်ဇာထက်က ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဝင်းအပြင်ရောက်သွားကာမှ . .

“အလကား အဲဒီအဒေါ်ကြီး သိပ်စပ်စုတာ . . ဒီထဲမှာ တင်ဇာတို့ စုမိပြီး ဟိုဒီပြောနေကြပြီဆို မနီးမဝေးမှာ အမြဲရှိတယ် . . ရစ်သီ ရစ်သီနဲ့

“လုပ်ပါစေဟာ . . သူ့မှာ လည်း သူ့မြေးမလေးနဲ့ သေကွဲကွဲထားတာ ဆိုတော့”

“အောင်မယ်လေးဟယ် . . ငါတို့ ကို သူ့မြေးမနဲ့ များ အစားထိုးကြည့် စရာလား”

“တော်ကြပါတော့ကွယ် . . သူကလည်း တာဝန်ကျေချင်တာနေမှာ ပါ . . ငါ့အစ်မက အလုပ် ပေါ့လျော့ရင် အရမ်းဆူတာ . . ငါ့လိုကြားကောင်းအောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဒေါ်မမရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးအုပ်ချုပ်ရေးပေမယ့် ဒေါ်မမက ဆိုင်ပိုင်ရှင်လိုပဲ ဩဇာရှိနေတာ ဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ ပြောပါဦး သမီးအစ်မက ဒီမှာ သီချင်းဆိုတာ မကြိုက်လို့ လား . . သူ့ပုံစံကြည့်ရတာတော့ သမီးကို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်မယ့်ပုံ မရှိပါဘူး . . ဟိုလေ အလုပ်အကိုင်ကိုပြောတာနော် . . သမီးက ကိုယ့် ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ်ရပ်တည်ချင်တာလေ . . သူ ဒါကိုလုပ်တာမကြိုက်ရင် ဒီမှာ ရနေတာမျိုး ဖန်တီးပေးနိုင်မှ ဖြစ်မှာ ကို”

“မဖန်တီးနိုင်ပါဘူး အန်တီမမရယ်”

ကမ္ဘာက ညည်းညူသလို ပြောရင်း ခြေချင်းချိတ်ထားတာကို ဖြုတ်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ ရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ဒေါ်မမရဲ့ ရင်ဘတ်ကို လှမ်းကန်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်မမသာ ကိုယ်ကို နောက်ပြန်မယ့်လိုက်ရင် ထိများ ထိမိသွားမလား မသိ . . ၊

“နင့်ခြေထောက်ကိုလည်း ကြည့်ရတ်ပါဟယ် . . အန်တီမမကို ဒေါက်ဖီနပ်နဲ့ ခုတ်တော့မလား ထင်ရတယ်”

“ရပါတယ် နေပါစေ . . သူ့ကို မိန်းမဆိုးလေးဆိုပြီး မင်းတို့ သူဌေးကိုယ်တိုင်က ခွင့်လွှတ်ထား ရတာ”

ထိုစကားလုံးတို့ က တခြားလူတွေမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မသိပေမယ့် ကမ္ဘာ့မျက်နှာလေး ကတော့ အားနာဟန်လေးတစ်ချက်သာ ထင်ကာ ချဲ့နဲ့သည့် အပြုံးလေးနှင့် . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . ကန်တော့ပါ အန်တီမမရယ် . . အိမ်မှာ နေခဲ့တဲ့ အကျင့်က ပါနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီမမ . . အိမ်မှာ လည်း သူကြောက်ရတဲ့ လူမရှိဘူးလေ . . ဒါပေမဲ့ တရုတ်ကြီး ရဲ့ ဘွန်းနပ်(စ်)တော့ သူလက်လွှတ်သွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . .”

“သူမမကြောင့် ပေါ့ . .”

“ဟုတ်လား တရုတ်ကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းတာ . . လက်လည်း ဖွာတယ် . . ပြီးတော့ သူ ဘက်ခံရောင်းက သူထက်အများကြီးမြင့်တာနော် . . ဒီလိုလူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ် မဟုတ် ဘူး . .”

ထိုစကားတွေကလည်း ကမ္ဘာ့ရင်ထဲကို ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်နေသလိုပါ . . ၊

“ကဲ . . ကဲ . . ဒီနေ့စောစောစီးစီး ရောက်နေကြတာဆိုတော့ အေးဆေးစကားပြောကြပေါ့ . . အချိန်ကိုလည်း သတိထား . . ဒီညက ဖရိုက်ဒေးနိုက်ဆိုတော့ လူကျမှာ . .”

ဒေါ်မမထွက်သွားတော့ ကမ္ဘာ့မျက်နှာက မကြည်သာ . .၊ တင်ဇာတို့
က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြ၍ မဲ့ရဲ့နေကြတာ သူမ မမြင်
လိုက်ပေ . .၊

ရှုပ်ရှုပ်ကတော့ မျက်နှာကို ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ပြင်လိုက်ပြီးမှ . .

“ဘယ်လိုလဲဟာ . . ဘွန်းနပ်(စ်) တစ်သိန်းမရတာများ အိပ်ပျက်ခံဦး
မလို့ လား . . ဒီဆိုင်မှာ နင့်လောက်ဝင်ငွေကောင်းတာ မရှိဘူး . . ဘာပူ
နေတာလဲ”

“နင်တို့ မသိပါဘူးဟာ . . ငါ့အစ်မနဲ့ ငါဘာမှ လုပ်လို့ မရပါဘူး . .
တကယ်ညစ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အကန့်နဲ့ ကိုယ်နေဖို့ ပြောလိုက်ပေါ့ဟာ . . နောက်
ဆို ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်မလာနဲ့ လို့ ”

“မရဘူး . . ဒီညလည်း သူ လာဦးမှာ ပဲ”

“သူ မလာခင် ငါတို့ အရင်လစ်မယ်ဟာ . . ငါတို့ ဘယ်သွားတယ်ဆို
တာ သူသိရင်တောင် နိုက်ကလပ်ကိုတော့ လိုက်မလာရဲပါဘူး . .”

နိုက်ကလပ်ဆိုကာမှာ စိတ်တွေပိုပူပြီး လိုက်ချလာမှာ မြင်ယောင်နေ
သေးသည် ။

ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာက တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်၏။

သွားဖြစ်အောင် သွားမည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ မှ သူ ရှိမှာ . .၊

မင်းစက်အာဏာ . . ရှင့်ရဲ့ ဥပေက္ခာတွေက ကမ္ဘာ့အတွက် အရမ်းလှ
နေတာ ရှင် သိရဲ့ လား . .

ရှင့်မျက်လုံးထဲမှာ ကမ္ဘာသိပ်လှပါလားဆိုတာ စွဲထင်သွားစေဖို့ က

၆၀၀၃ . ို

* * *

အခန်း(၅)

“ကျွန်မ လူဝင်ရှာချင်လို့ ပါ”

“ဘာ ! . . .”

“ကျွန်မ ညီမလေးပါ . . . ခဏလေး ဝင်ပါရစေ”

နိုက်ကလပ်ဆိုတာကြီးက အထဲမှာ ဘယ်လိုတင်းကျပ်မှုနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားသည် တော့မသိ၊ အထဲဝင်ရဖို့ လူကို ပြာမှုန့်လေးဖြစ်သွားလောက်အောင် အကြည့်ခံရသည် ။

မေးခွန်းတွေ မေးပြီးမှ . . .

“ခဏဖြစ်ဖြစ် . . . တစ်အောင့်ဖြစ်ဖြစ် . . . မန်ဘာကတ်မပါရင် ခြောက်ထောင်”တဲ့ ။

ကိုယ့်ဘာသာ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တွေ . . . လက်ဖက်သုပ်တွေနဲ့ ပဲကြိတ်မှတ်မျိုးချပြီး စုထားခဲ့တဲ့ ငွေလေးတွေက တက္ကစီခတွေ . . . ဘာကြေး ညာကြေးတွေထဲမှာ ရေစုန်ရေဆန် မျောသွားခဲ့ပြီး”

“ဟင် ! . . .”

အထဲဝင်လိုက်တာနှင့် ယောက်ျားတွေချည်းရှိနေကြတာ ဖန်ခွက်တွေကိုယ်စီနှင့် . . .

ဘုရား ! . . . ဘုရား . . . ။

လူကို လှည့်ကြည့်လာကြသည့် မျက်လုံးတွေက ထူးဆန်းသွားတာ တွေ . . . လှောင်ရယ်တာ တွေနှင့် အဆုံးသတ်ကာ တချို့က ပြန်လှည့်သွားသည်။ ။

တချို့က ခြေလှမ်းမှားအောင် ကြည့်ကြ၏။

ညနေတိုင်း ချုပ်ထည်တွေ ဆိုင်တွေမှာ လိုက်တင်နေကျမို့ မိုးချုပ်လို့ ပြန်ချိန်မှာ လက်ထဲမှာ ဆွဲခြင်းနှင့် ထမင်းချိုင့်အမြဲပါကာ ခေါက်ထီး လေးလည်း ပါလေသည်။ ။

ထမင်းချိုင့်ယူရတာက မနက်ချက်ပြုတ်မည့် ဟင်းစားတွေ ဝယ်လာ တဲ့ ထဲမှာ ညီမလေးအတွက်တော့ အသားတစ်မျိုးမျိုး ပါရသည်။ ။

ည မှည တ ကြီးမ ၁ အသားစိမ်းကြီးလျှောက်မသယ်ရဲသဖြင့် ချိုင့်ထဲမှာ ပဲ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်ရမှ စိတ်လုံသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ထမင်းထည့်သည် ဖြစ်စေ . . . မထည့်ဖြစ်သည် ဖြစ်စေ ဆွဲခြင်းနှင့် ထမင်းချိုင့် ကတော့ တင့်တယ်တာပဲမို့ နေ့တိုင်းမယူမဖြစ်ယူ ရ၏။

ဒီနေရာမှာ ဣန္ဒြေရရကိုင်ထားစရာ လက်ထဲမှာ ဆွဲခြင်းလေးနဲ့ မို့ သူ အဆင်ပြေသွားခဲ့၏။ ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ . . . ဘယ်သူတွေအထင်သေး သေး မသေးသေး . . . တစ်ခါတလေ ကလေးအမေလို့ အထင်ခံရတာက မှ လုံခြုံမှုရှိတာမျိုး . . . ၊

ရှေ့ကိုအရဲစွန့်၍ ထပ်တိုးခဲ့မိသည်။ ။ တိုးလာရင်းနဲ့ ရောင်စုံမီးတွေယှက်ဖြာ လူးလှိမ့်နေသော မီးရောင်နဲ့ အတူ ‘က’ နေကြသူတွေကို မြင်လာရ၏။

မီးရောင်က မလင်းမချင်းရောင်စုံတွေက အမျိုးမျိုးပြောင်းနေကြ

သေးသည်။ ။ ဘယ် ပုံသဏ္ဌာန် ဘယ်မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး ကမ္ဘာကို ရှာဖွေထုတ်ရမှန်းမသိ . . . ၊

အနောက်တိုင်း တေးဂီတ၏ စီးပျောမှုနဲ့ ဆလိုက်မီးရောင်တွေအတိုင်း ‘က’နေကြတာမို့ ငြိမ်သက်ရပ်တန့်နေကြတာ မဟုတ်ပေ . . . ၊

ကမ္ဘာ ဘယ်မှာ လဲလို့ အော်ခေါ်ထုတ်ပြန်ရင်လည်း မကောင်း . . . ၊

“ငါ့တူမက နောက်ကျတာနဲ့ သူတို့ က ဒီနေ့စောထွက်သွားကြတာနဲ့ လွဲသွားတာပါ ၊ သူတို့ နိုက်ကလပ်ကို သွားကြတယ်”

လို့ ဆိုင်ကနေ ဆီးကြိုပြောခဲ့၏။ ရင်ဝမှာ မီးစကြီးတစ်စ ပစ်စိုက်သွားသလိုပင်။

ညီမလေး ဒီလိုမျိုးခြေလှမ်းတွေ တစ်စထက်တစ်စ ပိုကျဲလာတော့မှ ကို တွက်မိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ နိုက်ကလပ်သွားဖို့ ထိ ရဲတင်းလာလိမ့်မယ်လို့ တော့ စိတ်တောင်ကူးမကြည့်မိခဲ့ . . . ၊

ပြန်ခေါ်ရင်ရော အလွယ်တကူရပါ့မလား . . . ၊

ကိုယ့်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ရုံသေခဲ့တာမဟုတ်၊ တခြားနေရာမှာ ကိုယ်လည်း သည်းခံနိုင်သည်။ ။ အချိန်ပေးပြီးတော့လည်း ချောမော့စောင့်ခေါ်နိုင်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေရာမှာ တော့ ခေါ်လို့ မရရင်တော့ သူမကိုယ်တိုင် ငှက်တုတ်ထိုင်စောင့်ရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ ။

နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အလွှာ . . . ၊

မျက်လုံးတွေ ယောက်ယက်တိုက်အောင် ရှာဖွေရင်း ရင်မောလာမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့တိုးမြဲဖြစ်ကာ ‘က’နေကြသည့် လူတွေ

ထဲ ရောက်လာခဲ့၏။

ဒီနေရာမှာ တော့ စုံတွဲတွေချည်းရှိနေကြတာမို့ ကိုယ့်ကိုဂရုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူလည်း မရှိ . . . ၊ ထို့ကြောင့် ထပ်ထပ်တိုးဝင်ရင်း လူတွေကြားထဲရောက်လာ၏။

“ဘာဘာ . . .”

ကိုယ့်ညီမလေးကို မြင်လိုက်တာနှင့် အနက်ရောင်လက်ပြတ်လေး အေ ၁က^၁ မှာ ဝင်းထိန်နုဖပ်နေ သည့် လက်မောင်းသားလေးကို အားရဝမ်းသာဆုပ်ကိုင်ခေါ်လိုက်မိသည် ။

“ဟင် ! . . . ဟာ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

မျက်ခြည်မပျက်အောင် ကိုယ် အာသာငမ်းငမ်းလိုက်ကြည့်နေရတာက တခြား၊ ကိုယ့်နားရောက် လာတဲ့ သူက တစ်ယောက် . . . ၊

ကမ္ဘာက လက်မောင်းကို လွှဲရုန်းလိုက်ပြီး တင်းမာခက်ထန်နေသည့် မျက်နှာနှင့် . . .

“မပြီးမချင်းပြန်မလိုက်ဘူး . . . အဲဒီမှာ ‘က’ချင်ရင် ဝင် ‘က’၊ မကချင်ရင် ထိုင်စောင့်နေပေ တော့ . . . လာ မိုးဇက် အေးဆေးနေရာရှာမယ်”

“ဟင် ! . . . မ . . . မဟုတ်ဘူး . . . ညီမလေး”

မိုးဇက် . . . ၊ မိုးဇက်လား . . . မင်းစက်လား . . . ၊

အသံတွေရောနေသဖြင့် နားထဲမှာ မသဲကွဲလိုက်ပေ၊

သွားမယ်ဆို ဟိုဘက်အလင်းရောင်နည်းသည့် ထဲ တိုးဝင်သွားလိုက်တာ ခေါင်းလေးတွေပဲ ခဏ မြင်ရပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ညီမလေး မင်းစက်အာဏာနဲ့ တွဲနေပြီထင်သည် ။ ဂျာကင်အနက် ဆံ

ပင်လှိုင်းတွန့်ရေးရေးနှင့် အသားက ဖြူဝင်းနေသော ကောင်လေး . . . ၊

မိုးစက်လို့ ခေါ်လိုက်တည်းက အလွှာ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ကာ
ထိုမျက်နှာကို အမိအရ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ သေချာမမြင်ရပေမယ့်
ချောတော့ချောလေသည် ။

အရပ်မြင့်မြင့်မားမား ဖြူဖြူဝင်းဝင်းနဲ့ ပုံစံ . . . ၊

“ဘာလဲ . . . သူက သေလောက်အောင် ချောနေလို့ လား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

သူမမေးတုန်းက အောင်ကောင်းပြန်ဖြေခဲ့တာကို သတိရလိုက်မိ၏။

ဒါဆို သေလောက်အောင်တော့ မချောသေးပါဘူး . . . ၊

ထိုလူကို မင်းစက်အာဏာမဟုတ်စေချင်သော စိတ်ဆန္ဒတို့ ဖြင့် လို
ရာဆွဲတွေးမိနေမိ၏။

“အမေ့ ! . . .”

ကျောနောက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို ရှေ့ရောက်သွား၏။ ရှေ့ကို
ဟပ်ထိုးလဲဖို့ ပေမယ့် ဆွဲခြင်း က တစ်ယောက်နဲ့ ဆောင့်ခံနေကာ လဲမ
ည့် ဘေးက လွတ်မြောက်သွား၏။

“ဘာကြီးလဲကွာ . . . ကျောကို အောင့်သွားတာပဲ”

ရှုံ့မဲ့ညည်း၍ လှည့်ကြည့်လာသော မျက်နှာတစ်ခု . . . ၊ သူလည်း ခပ်
ချောချောပါပဲ။

မင်းစက်အာဏာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယောက်ျားတွေကို လိုက်ကြည့်နေ
တုန်း နောက်ထပ်မျက်နှာ တစ်ခု ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာတော့ စပ်ဖြဖြရ
ည်မျောမျောနှင့် . . .

“အမှန်အကန်ရပ်လေးနဲ့ နှမြောစရာလေးပါကွ . . . ဘယ်လိုလဲ တို့
နဲ့ ‘က’ မလား . . .”

“အို . . . မကချင်ပါဘူး”

“နေပါဦး . . . ဘယ်လိုလဲကွာ”

“ဟင့်အင်း . . .”

အခြေအနေကို ထိတ်လန့်ကာ အလွှာလူတွေကြားထဲက ပြန်တိုးထွက်လိုက်သည်။ ။ ထိုလူကလည်း ကပ်လိုက်လာလျက် . . .

“ဟိတ် . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွ”

“ရှင် . . . လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့ နော်”

“ဒီနေရာ လာပြီးမှ တော့ ကကြ ပျော်ကြဖို့ ပဲ ရှိတာ . . . လာပါ”

“အို . . . မကိုင်းနဲ့ . . .”

“ဒုန်း . . . ဂွမ် . . . ဂလွတ်”

“ဟာ ! . . .”

“အို . . . ကုန်ပါပြီ”

ဆွဲခြင်းသည် ကိုင်းတစ်ဖက်ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီး ခြင်းနှင့် အတူ ချိုင့်နဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ လွင့်ကျ ပြန့်ကျဲကုန်၏။

“ဒုက္ခပါပဲဟယ် ပုစွန်ဆီတွေလားမသိဘူး . . . ငါ့ဖိနပ်ကို စင်ကုန်ပြီ”

ချိုင့်ပွင့်သွားသဖြင့် သူမအတွက် ပဲပြားလေးတစ်တုံးနှင့် ကမ္ဘာအတွက် ပုစွန်ဆီလေး တစ်ဆယ်သားက ရက်စက်စွာခုန်ဆင်း ဖြန့်ခင်းသွားခဲ့

လျက် ...

ထိစင်ခံရသည့် မိန်းကလေးခြေဆောင့်ကာ စူပူရေရွတ်နေဆဲမှာ အလွှာမျက်လုံးတွေက ဖိတ်စဉ် ထွက်ကျကုန်သည့် ပုစွန်ဆီတွေမှာ နှမြောကြီးစွာဖြင့် ...

“ကုန်ပြီ ... ဘာမှ ပြန်မရတော့ဘူး ...”

အိပ်ရာထသည် နှင့် အသားတစ်ခုခုနှင့် ထမင်းကြော်စားတတ်သည့် ညီမလေးအတွက် ...။

“ဘာလဲ ပြန်ကျုံးမလို့ လား ... ရော့ ကျုံးမှာ ဖြင့် ပြောင်အောင်ကျုံးသွား”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဆူညံသံ ထွက်သွားတာနှင့် လုံခြုံရေးသည် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ရောက်လာကာ အမှိုက်ဂေါ်နဲ့ တံမြက်စည်းကို ပစ်ချပေး၍ ...

“မလိုဘူး မတောင်းပန်နဲ့ ... ဒါတွေရှင်းသွား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ”

ညီမလေး သိလောက်ပါပြီ၊ ‘မမ ဘာဘာ့ကို အရှက်လာခဲ့တာ’ ဆိုပြီး ခုလောက်ဆို ခြေဆောင့် ငိုနေပြီလား မသိ၊ ကိုယ့်ဘာသာ မရှက်နိုင်ဘဲ ညီမလေးရှက်နေမှာ ကို စိတ်ပူမိ၏။

အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ရှေ့မှာ အလွှာဆောင့်ကြောင့် လေးထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆွဲခြင်းနဲ့ ကိုင်း ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကောက်သည် ။

လိမ့်ထွက်သွားသည့် ပဲပြားနဲ့ တစ်တုံးစီပြုတ်ထွက်သွားသော စတီးချိုင့်ကို ငုတ်တုတ်လေးကနေ ဖင်ရွှေ့ကောက်စဉ် ချိုင့်ဖုံးက ခြေ

ထောက်တစ်ဖက်ရဲ့ ဘေးမှာ ဖြစ်နေ၏။

ဒါပေမဲ့ သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် ခြေထောက်က ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်သွား၏။ အလွှာ ဘယ် မျက်နှာကိုမှ မော့မကြည့်ရဲဘဲ ပဲပြားကိုပါလိုက်ကောက်ပြီး ပြန်မထည့်မိအောင် မျက်လုံးလွှဲပစ် လိုက်မိ၏။

ပြန်ရုပ်သွားသည့် ခြေထောက်ပိုင်ရှင်ကတော့ သူမအဖြစ်ကို သူမဒီထဲစဝင်လာကတည်းက မြင်နေပြီးဖြစ်ကာ ခြေထောက်ရှေ့ရောက်လာတဲ့ အထိလည်း ကြည့်နေမိတုန်းပဲဖြစ်သည် ။

“ရှုး”

ပြီးတော့မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ကာ သူမကိုပြု၍ တစ်ခုခု မျက်ရိပ်ပြသည် ။ ပြီးတော့ ကောင်လေးလက်ထဲကို ပိုက်ဆံထည့်ပေးလိုက်၏။

အလွှာ ဘာမှ လည်း မသိ . . . ၊ သိဖို့ လည်း စိတ်မကူးပေ၊ သူမ သိနေတာက ဒါတွေကို မြန်မြန် ရှင်းလင်းပေးပြီးမှ ကမ္ဘာ့ကိုရှာရမှာ မို့ . . . ၊

“အစ်မ”

“ဟင် . .”

ကောင်လေးက သူမကောက်ကိုင်လိုက်သည့် တံမြက်စည်းကို ဆွဲယူ၍ . . .

“အစ်မပစ္စည်းတွေပဲ ပြန်ကောက်သွားလိုက်ပါ . . . ကျွန်တော် ဆက်လုပ်လိုက်မယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

ထိုကောင်လေးကို ဦးသုံးကြိမ်ချမိတော့မတတ် ကျေးဇူးတင်သွား

ကာ အလွှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြမိသည်။ ။

“ကျေးဇူးပဲ နော် . . . မောင်လေး . . . အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .”

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့ တော့ မမေ့လျော့ပေမယ့် ပြန်ရှာကြည့်လိုက်တော့ ကမ္ဘာ့ကို မတွေ့ တော့ပေ . . ၊

အစ်မ တစ်ယောက်လုံးကို ပြန်စောင့်ခေါ်ဖို့ တော့ မမေ့လောက်ဘူး ထင်ပါသည် ။ ဒါဆို ခုလို ဖြစ်တာကို သိသွားလို့ တမင်ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားတာလား . . ၊

မယုံနိုင်တာမို့ သေချာအောင် အထပ်ထပ်ရှာနေမိ၏။ ဒီတစ်ခါ ခုနလိုက် ‘စ’သည့် သတ္တဝါ ကိုလည်း မတွေ့တော့သလို ဘယ်သူကမှ လည်း သူမကို စောင်းတောင်မကြည့်တော့ပေ . . ။

ထို့ပြင် ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီး လမ်းထလျှောက်လာသည် ထင်နေလားမသိ . . ၊

“ညှီစော်နံ့လိုက်တာ . . .”

“စိတ်ပျက်လိုက်တာဟယ် . . . တစ်ခါတည်းတော့ ဆွဲမထုတ်ဘူး . . . လုံခြုံရေးကလည်း ”

“မူးယစ်ရီဝေနေတာလေးတွေ ကုန်ပါပြီ . . . ဘယ်ဈေးက သွားကျုံးလာတဲ့ အကြွင်းအကျန် တွေလည်း မသိဘူး”

အမျိုးမျိုးသော ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် စကားသံတို့ သည် သူမကို အပြင်ရောက်အောင် လေပြင်း တိုက်လိုက်သလို ရှိလျက် . . . သူမအဖြစ်က တကယ့်အမှိုက်တစ်စ . . ၊

သူမ အပြင်ရောက်လာပေမယ့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ . . . ၊ ကိုင်းပြုတ်
နေသည့် ခြင်းစုတ်စုတ်လေး နှင့် ဖြစ်သလိုစကောက်ထည့်လာခဲ့သည့်
တစ်လုံးစီ ပြုတ်နေသော ထမင်းချိုင့်နှင့် ပေပွနေတာတွေ . . . ၊

ပြီးတော့ ထီးရယ် . . . အထည်ချုပ်ဖို့ အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ
ဝယ်လာသမျှ ဖိတ်စဉ်ကျန်ခဲ့နိုင်ပေမယ့် တတ်နိုင်သမျှတော့ ကောက်ထ
ည့်လာခဲ့တာ ကျန်ခဲ့သေးလား ဘာလားလည်း မသိ၊

အားငယ်ခြင်း . . . ရှက်ကြောက်ခြင်းတို့ ကြောင့် ခြင်းလေးကို
ပြူးပြကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တွေ မိ၏။ ညက ညဉ့်နက်ခဲ့ပါပြီ . . . ၊ ဒါပေ
မဲ့ သူမ အိမ်ပြန်ရမည်။ တစ်ယောက်ထည်းပဲ ပြန်ရတော့မှာ ဖြစ်ကာ ကို
ယ်ဘယ်လိုပြန်ရမလဲဆိုသည့် ဒုက္ခကို တွေးမိတော့ ညီမလေးဘယ်ကိုပြ
န်သွားသလဲဆိုတာကို တွေးပူလာမိသည် ။

ပွဲခင်းထဲမှာ လို လူပျောက်တာနဲ့ ဂေါပကရုံးကို ပြေးတိုင်ပြီး နာမည်
လေးအော်ခေါ်ပေးပါ ပြောလို့ ရရင်လည်း အကောင်းသား . . . ၊

ကမ္ဘာက စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလွန်းသည် ။ ပြန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သလို အထဲမှာ ပဲ ရှိနေသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဒါပေမဲ့ သူမ ပြန်ရှာဖို့ က မဖြစ်နိုင်တော့ပေ . . . ၊ ဒီမှာ ဆက်ပြီး ထိုင်
စောင့်နေဖို့ က ပိုဝေးပါသေး သည် ။

“ဒီမှာ . . . ခင်ဗျား တက္ကစီငှားချင်ရင် ဟိုဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွား
လိုက် . . .”

ဟင်!

လာပြောသည့် လူရွယ်က တံခါးဝက အစောင့်ဖြစ်သည် ။ သူပြသည့်
နေရာကို လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ လမ်းမဖြူးဖြူးရဲ့ ဘေးမှာ မှောင်ရိပ်

ကျနေ၏။

တက္ကစီတော့ တွေပေမယ့် အမှောင်ထဲမှာ ထိုးထားတာက ပါစင်ဂျာပြန်စောင့်နေတာဆိုရင် . . .

“တက္ကစီက . . .”

ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လာပြောသည့် လူရွယ်က ပြန်လှည့်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ် အထဲက နေ လျှောက်ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး နက်နေအောင် ဘယ်လိုတွေဝတ်ဆင်လာသည် တော့ မသိ . . . ၊

အလင်းရောင်အားနည်းသော အမှောင်တစ်ဝက်အောက်မှာ ပဲ သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ရှူးဖိနပ်က တစ်ချက် တစ်ချက်လက်သွားတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ။

အရပ်ကြီးက ပြောရလောက်အောင် မြင့်မားနေကာ ခြေလှမ်းကျဲပေ မယ့် သေသပ်သည်။ ။ ငုံ့တာ မော့တာ မဟုတ်ဘဲ အနေတော်မျက်နှာထား က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားလာတာမျိုးလည်း မဟုတ် . ။

ထို့ကြောင့် ဒီလူကိုယ့်ကို သတိထားမိလို့ တမင်အခွင့်အရေးစောင့်ပြီး ထွက်လိုက်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ။

ကိုယ့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒီတိုင်းဖြတ်ကျော်သွားတဲ့ အထိ ရပ်ကြည့် နေမိပြီးမှ အရဲစွန့်ကာ . . .

“ဒီ . . . ဒီမှာ . . .”

ထိုလူက ခြေလှမ်းနည်းနည်းနှေးသွားပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ မီးရော

င်နဲ့ အလှမ်းမဝေးသေးသည့် မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရတာတောင် ရုတ်တရက် အမ်းသွားမိသည်။ ။

လက်ခနဲ စူးရှသောမျက်လုံးတွေနဲ့ ကော့ထင်းနေသည့် နှာတံက သေချာမကြည့်ရဲအောင် ချောမွေ့နေကာ .

“ဟို . . . ဟိုလေ . . .”

ရုတ်တရက် မေးမယ့်စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ . . . ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ်ပဲ . . သူ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင် . . . ၊

“ရှင် တက္ကစီ ငှားမလို့ လားဟင်”

သူနားကို ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားလိုက်မိကာ . . .

“ဟို တက္ကစီက ရှင်ကို စောင့်နေတာလား . .”

“ မဟုတ်ဘူး . . .”

စကားသံက အက်ရှုရှုနှင့် နားထောင်လို့ လည်း မဆိုး . . ၊

အလွှာ သူ့ဘေးရောက်အောင် သွားပြီး ရဲရဲတင်းတင်းပဲ မော့ကြည့်လိုက်မိကာ . . .

“ဒါဆိုရင်လည်း ဟိုမှာ တက္ကစီရပ်ထားတာ ကျွန်မကိုတစ်ချက်လောက် မေးပေးပါလားရှင် . . . ကျွန်မ .”

“အဲဒါတွေက အော်ဒါလာစောင့်နေတာ . . . သွားခေါ်လို့ မရဘူး”

“ဟင် !”

“ဒီကနေ လမ်းမမှာ ထွက်စောင့်ရမယ် . . . မင်းလိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟင် ! . . . ဘယ်ကိုလဲ”

သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ စိတ်မရှည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

အလွှာ ဒီတိုင်းလေး ကျန်ခဲ့ပြီးမှ ပြေးလိုက်ရပြန်ကာ . . .

“နေပါဦး . . . ရှင်လည်း လမ်းမသွားမှာ လား . . . ကျွန်မက မသိလို့ ပါ . . .”

အလွှာပြေးလိုက်ရသမျှ ကိုင်ထားရသည့် ခြင်းထဲက ပြုတ်နေသော စတီးချိုင့်တွေက သံစုံ မြည်နေလေသည် ။ လူချင်းနီးသွားတော့ ထိုသူက အသံတွေမြည်နေတာကို ပြန်ခဲ့ကြည့်၏။

ဒီတစ်ခါ နံသည် စော်သည် ပြောမည့် အပြင် နားငြီးသည့် ပုဒ်မပါ အတပ်ခံရတော့မှာ မို့ သူ ငဲ့ကြည့်လိုက်တာနှင့် အလွှာက ခြင်းတစ်ခြင်းလုံး ကို ဖိပိုက်ထားလိုက်၏။

ကိုယ့်လက်ထဲက အရပ်ကို လာလုမှာ စိုးသည့် ကလေးလိုမျိုး . . . ၊

ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်သွားမိရင်း . . .

“ဟို . . . ဟို . . . အဲဒါကလေ . . .”

“မင်းက အဲဒီထဲမှာ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ . . .”

ဖြေမလို့ ပြင်ပြီးမှ သူ့ကို အံ့ဩသလို မော့ကြည့်မိ၏။

“ရှင် . . . ကျွန်မဖြစ်နေတာကို သိတယ် ဟုတ်လား . . .”

သူက အလွှာကို စောင့်သလို ခြေလှမ်းစိပ်လိုက်ပေမယ့် မေးတိုင်းလ

ညဉ်း မဖြေ . . . ၊

သူမကတော့ ဒီလူကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကိုယ့်ဘာသာသတ်မှတ်ထားလိုက်တာမို့ ဘယ်လိုပုံစံ အထာကြီးလုပ်နေပါစေ စိတ်မဆိုးနိုင် . . . ၊

သူက ပြန်မဖြေ . . . ၊ ထပ်မမေးပေမယ့် ကိုယ်ပဲ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ . . .

“ကျွန်မ ညီမလေးကို လိုက်ခေါ်တာပါ . . . ကျွန်မကိုက မှားတာပါရှင် . . . သူ့မှာ သူငယ်ချင်း တွေ ရှိပါတယ် . . . အုပ်စုနဲ့ သွားလာကြတဲ့ လူကို တစ်ယောက်တည်းသမားက လိုက်ပူနေမိတာ . . . ပြီးတော့”

သူမ အသံလေးက အားနည်းဖျော့ကျသွားကာ . . .

“အဲဒီလို တကောက်ကောက်လိုက်နေတာကို သူ မကြိုက်ဘူး . . .”

“သူ့ကို ထိန်းဖို့ မင်းပဲရှိတာလား . . .”

မိဘတွေကို မေးသည့် မေးခွန်းမှန်း နားလည်လိုက်ကာ . . .

“အိမ်မှာ မကျန်းမာတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ ပြေးကြည့်မှ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ . . . ၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီနေရာနဲ့ ရင်းနှီးသလား ဟင် . . .”

သူမရဲ့ မေးခွန်းကို သူက မဖြေပါ . . . ၊ လမ်းမပေါ်ရောက်လာသည် နှင့် တက္ကစီတန်းတွေ့သည် မို့ တားလိုက်ကာ . . .

“ကိုယ်ပါ လိုက်လို့ ရမလား . . .”

“ဟင် . . . အို . . . ရပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအိမ်ကို အရင်ပို့ပေးပါနော်”

ဒါလည်း ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ တက္ကစီပေါ် အသံတိတ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ညဘက်ကြီး တက္ကစီ တွေက ဈေးကြီးသည်။ ။

ဒါနဲ့ တောင် ဘာမှ ဈေးမမေးဘဲ ဝင်ထိုင်၏။ အလွှာ နောက်ကလိုက် ဝင်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် . . . ၊

ဒီတက္ကစီခ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဆိုရင်တောင် အနည်းဆုံး သုံးလေး ထောင်အထက်မှာ ပဲ ရှိလိမ့်မည်။ ဒီကြားထဲ သူက ဒီနားတင်ဘာညာ တွေပြောပြီး သူ့ဘာသာ ဈေးဖြတ်ပေးသွားလျှင် ရှိတာလေးတော့ ကုန်ပါပြီ။ ။

ဒီလူ အဲဒီလို ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲတော့ မလုပ်တန်ရာပါ . . . ၊

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် သူ့မျက်နှာကို မသိမသာ ခိုးပြီးအကဲခတ်လိုက်မိ၏။ ။

သို့သော် လမ်းပေါ်က မီးရောင် တစ်ချက်အဖြတ်မှာ ထူနက်သော မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ်တို့ ကို သေချာကြီး မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတန်းမျက်နှာလွှဲရသည်။ ။

သူ့ကို ချောလွန်းလို့ များ ခိုးကြည့်နေတယ်ထင်ရင် ဒုက္ခ . . . ။

ငွေပြီးရင် ငွေ ပွတ်ခွာ ရေတွက်နေရသည့် ကိုယ့်ဒုက္ခလောက် ဘာကိုမှ အရေးမထားနိုင်သည့် ဘဝ အကြောင်းတွေ ဒီလိုလူတွေက သိနိုင်မလား . . . ၊

မျက်နှာငုံလိုက်မိစဉ် ကိုယ်ပွေ့ထားခဲ့သည့် ဆွဲခြင်းနှင့် ချိုင့်တွေကို သတိရသွားပြန်သည်။ ။ ထိုစဉ် ကားက ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် .

..

“ဒုန်း . . . ဂလွမ်”

“အို . . . ဖြစ်ပြန်ပြီ . . .”

ရှေ့က ကူရှင်ကို ခေါင်းနဲ့ ပစ်တိုက်မိကာ ခြင်းနဲ့ ချိုင့်တွေက ခြေထောက်ကြားထဲ ခုန်ဆင်း ကုန်ကြ၏။

ခုနလည်း ဒီလို ဂလုံ ဂလွမ်တွေကြောင့် သူလှည့်ကြည့်ပြီးပြီ . . . ၊

အလွှာ သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေကို ကုန်းကုန်းကွကွ ပြန်လိုက်စုမိသည် ။

“ဟာ ! ဘာနဲ့ကြီးလဲ . . .”

ဒရိုင်ဘာဆီကနေ အလွှာမကြားချင်ဆုံး ညည်းညူသံထွက်လာ၏။
ထို့ပြင် . . .

“ညီလေး ဘေးတံခါး ဖွင့်လိုက်ပါလား အဲကွန်းပိတ်လိုက်မယ် .
. . အနံ့ပြယ်သွားအောင် ခဏပေါ့”

“ရတယ် . . . မပိတ်နဲ့ . . .”

သူ့အသံက ပြတ်တောက်နေပေမယ့် အာဏာရှင်ဆန်၏။ ဒရိုင်ဘာ
ထံမှ အသံထွက် မလာတော့ ပေ။

ချိုင့်နှစ်ဆင့်ခွဲစလုံး ခြင်းထဲ ပြန်စုထည့်မိပေမယ့် အပေါ်ဆွဲမတင်ရဲ
တော့ဘဲ အလွှာ ကိုယ့်ဘာသာ အစွန်ဘက်ကို ပိုကပ်ထိုင်လိုက်၏။

ခုလောက်ဆို ဒီခြင်းတွေ ချိုင့်တွေကနေ ထိကပ်ပေကျနေသမျှ သူမ
ကိုယ်က ထွက်နေမယ့် အနံ့အသက်ကလည်း ကောင်းနိုင်ဖွယ်မရှိ . . . ၊

“ဟို . . . ဒီက အစ်ကိုကို အားနာပါတယ် . . . ဆောရီးပါနော် . . . ချိုင့်
က ပေနေပေမယ့် ဆေးဖို့ လည်း မလွယ်ဘူးလေ . . . လွှင့်ပစ်ခဲ့ဖို့ ကလ
ည်း ကျွန်မ မပစ်နိုင်လို့ ပါ”

သူ့မျက်နှာ ဒီဘက်ကို ငဲ့ရုံလေး စောင်းကြည့်လာ၏။ ပြီးမှ ...

“မင်းညီမနောက်ကို ထမင်းချိုင့်နဲ့ လိုက်နေရတာလား ...”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး ... ထမင်းထည့်ဖြစ်တာက တစ်ခါတလေမှ ပါ ... ဟို အပြင်မှာ အထည်အပ်ရမှာ တွေ ... ဈေးဝယ်ဖို့ တွေနဲ့ အိမ်က စောစောထွက်လာရတဲ့ အခါ အဆာပြေစားဖို့ ထည့်လာရတာမျိုးပေါ့ ... ထမင်းပါပါမပါပါ အမြဲတမ်းယူဖြစ်နေတာကျတော့ ...”

ပြောပြနေရင်း ကလပ်ထဲမှာ ဖိတ်စဉ်ကျန်ရစ်သည့် ပုစွန်ဆီတွေကို နှမြောတသစွာ မြင်ယောင် ရင်း ...

“အထည်တွေက ညနေတိုင်းလိုလို သွင်းဖို့ ရှိနေတာလေ ... ပြန်လာတိုင်း မနက်ဖြန်အတွက် ဟင်းစားဝယ်ရတယ် ... ညီမလေးကို ဝင်ကြိုရင် မိုးချုပ်တတ်တော့ ဟင်းထုပ်ကြီးဒီတိုင်းမထားချင်လို့ ချိုင့်ထဲထည့်ပိတ်ထားတာ ... ကျွန်မ ဈေးထဲက အကျန်တွေ ကျုံးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူမ အဖြစ်ကို ဒီလူမြင်ပြီးသားပဲ နေမှာ ပါ ... ပြောကြတာတွေကို လည်း ကြားပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကုန်စင်အောင်ပဲ ပြောပြလိုက်မိ၏။

ကားထဲမှာ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်နဲ့ အချိန်မတော်ရှိနေရပေမယ့် ဒီလူလေသံဟန်ပန်ကို ကြည့်ပြီး အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လိုက်မိသည် ။ စိတ်က ဘယ်လိုဖြစ်တည်လာမှန်းမသိ ...၊

ထို့အတူ ကိုယ့်အကြောင်းတွေကိုပါ ပေါ့ပါးစွာ ပြောပြနေမိသည် ။

“မင်း ညီမက ညအထိ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင် ! . . .”

ရုတ်တရက် မေးလာသဖြင့် အံ့သြသွားမိ၏။ သူ ဖျတ်ခနဲကောက်
မေးလိုက်တိုင်း ညီမလေး အကြောင်းတွေချည်းပဲမို့ ကလပ်ထဲမှာ ဘာ
ဘာနဲ့ သူမ ဆွဲလွှဲပြောရင်း အဆင်မပြေဖြစ်နေကြတာတွေထိ ဒီလူ မြင်ခဲ့
သလား . . . ၊

ဘာဘာ့ကို အစကတည်းက သိနေပြီး ခုမှ သူ့အစ်မမှန်းသိရလို့ ကို
ယ့်ဆီမှာ စုံစမ်းနေတာလား . . ခဏအတွင်းမှာ အတွေးတွေနဲ့ ဗျာများ
သွားခဲ့၏။

“ဆောရီး . . . ကိုယ်မေးတာ ဘောင်ကျော်သွားပြီ”

“ဟင်အင့် . . . မကျော်ပါဘူး ရပါတယ် . . . ကျွန်မကလည်း ပြောပြ
နေတာပဲဟာ”

ဒီလူ ဗရတ်ကျချင်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ စိတ်ကချက်ချင်းယုံကြည်သွား
မိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“ညီမလေး . . . ညီမလေးက . . . ဟို”

စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတယ်လို့ မပြောချင် . . ၊ ဒါပေမဲ့ သိ
ထားပြီးသည့် လူဆိုရင်လည်း လိမ်ညာသလို ဖြစ်သွားရင်မကောင်း . . ၊

“ညီမလေးက အရမ်းလှတာ . . . သူ့ကို တခြားပင်ပန်းတာ ဘာအလှ
ပုံမှ လည်း မလုပ်စေချင် တော့လေ . . အဲဒါနဲ့ . . .”

စကားမဆက်နိုင်သေးခင် သူက ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်၏။ အလွှာ ကိုယ်
လေးကျုံ့သွားကာ . . .

“သီချင်းဆိုတာလေ . . . သူတို့ ဆိုင်က အကြီးကြီးပဲ . . . လုံခြုံရေးလ

ည်းကောင်းတယ်”

“ဒါဆို သူ့ကို မင်းကိုယ်တိုင်က သိချင်းဆိုခိုင်းခဲ့တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . အဲ . . . ဟုတ်တယ် . . .”

မနိုင်လို့ ကြည့်နေရတာပါလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောရက်ပါ့မလဲ . . .၊

ညာနေရသည့် အဖြစ်ကြီးကို ကြုံကြုံခံတည်ဆောက်နေရင်း . . .

“သူက လှလည်း အရမ်းလှတာ . . . အသံလည်းကောင်းတယ် . . .”

“ဒါပေမဲ့ မင်းခိုင်းလို့ သူမပျော်ဘဲလုပ်နေရတာပေါ့”

“သူ ပျော်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ မပျော်ဘူး . . . အဲ မပျော်ပေမယ့်ပေါ့
နော် . . . အိမ်မှာ သူ့ဝင်ငွေ လေးလည်း ရှိချင်မှာ ပေါ့ . . .”

အလွှာမျက်နှာလေးမဲ့သွားက မသိမသာ လည်ပင်းပွတ်နေမိ၏။ သူမ
လုပ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူးထင်ပေမယ့် အလင်းရောင်တွေ တရှု
ပ်ရှုပ်ဖြတ်ပြေးနေတာကို မေ့လျော့နေပုံရသည် ။

စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေက ရှေ့ပြန်လှည့်သွားပြီး နှုတ်ခမ်း
ထောင့်မှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။

“ဒီမှာ ကားဆရာ . . . မြေနီကုန်းမီးပွိုင့်အထိ ဘယ်လောက်လဲဟင် .
. . .”

သူမ မေးသံကြောင့် ကားသမားက နောက်ကိုကျောကပ်၍ မျက်နှာငဲ့
ကာ . . .

“မြေနီကုန်း ဘယ်ထိလဲ”

“ဪ . . . မီးပွိုင့်မှာ ပဲ ဆင်းမှာ . . . ဘယ်လောက်လဲလို့ . . .”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် နေ့ ဆိုရင်တော့ . . .”

“ကဲပါရှင် . . . ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဆိုလည်း စကားပလ္လင်တွေမခံဘဲ ပြောစမ်းပါ . . . အခု ဘယ်လောက်လဲ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ . . . ကဲ . . . ရှစ်ထောင်ပဲပေး”

“ဘုရား ! . . . ဘုရား”

အလွှာ ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ဘုရားတမိလေသည် ။
စိတ်ဆင်းရဲရသက်သာအောင် မဖြစ်နိုင်သည့် ဈေးကို တိုးပွားတွက်ထား
တာတောင် ဒီလောက်တော့မထင်ခဲ့ပေ။

“အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေဗျာ . . . ဆယ်နာရီ ခွဲနေပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သုံးလေးထောင်ပဲ ရှိတဲ့ လမ်းကိုရှင် . . .”

“ဒါက ညလေ”

“ဒါပေမဲ့ . . .”

သူမ ကားသမားကို ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့ကို သတိရကာ ပြောလက်
စကိုရပ်ပစ်လိုက်ပြီး . . .

“ရှင်က ကျွန်မဆင်းမယ့်နေရာထက် ကျော်မယ်မို့လား . . .”

“ကျော်တော့ . . .”

“မဟုတ်ဘူး လေ . . . ကျွန်မကို ဦးစားပေးပြီး တမင်လိုက်လာရတာ
မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ရှင် ပိုခံသင့်တာပေါ့”

“ဟာ . . . ငါ့ညီတို့ က အတူတူဆင်းမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

ကားသမား ပျာယိပျာယာ လှည့်မေးလိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး

တိတ်ကျသွားလျှင် . . .

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒီဈေးနဲ့ မရဘူး . . .”

“ခင်ဗျားကိုခေါ်လာတည်းက ဘယ်နေရာ ဘယ်ဈေးလဲလို့ မေးခဲ့မိသလား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့”

“ရပြီ . . . ခင်ဗျား သူ့ကိုအိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးရမယ် . . . ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ . . . ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားပေးရင် ကျေးဇူးတင်ခပါထပ်ရမယ်”

ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုယ်ကချည်းပဲ ပြူးပြနေသလိုဖြစ်သွားတော့ ခါးလေးတောင့်၍ ငြင်းခုံဖို့ အသင့် ရှိနေသည့် အလွှာ ကိုယ်လေး မသိမသာ ပြန်လျော့ကျ၏။

ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခင် ကိုယ့်ရဲ့ လောဘ မောဟတွေကို တိတ်တိတ်လေး ပြန်ဖြေ၍ . . .

“ရပါတယ် . . . မီးပွိုင့်မှာ ပဲ ကျွန်မကို ချပေးခဲ့ပါ”

ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်လေးဖွင့်၍ ငွေလေးထောင်ထုတ်ကာ . . .

“ကားဆရာ . . . ရော့ . . . ကျွန်မအတွက် လေးထောင်”

ယူရမှာ လား . . . ၊ မယူရဘူးလား ကားသမားက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်၏

။

သူက အသံတိတ်နေသဖြင့် . . .

“နေပေ့စေတော့လေ . . . သူနဲ့ ရှင်းရမှာ လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“အို . . . ကျွန်မတို့ က နှစ်ယောက်စပ်ငှားထားကြတာ . . . ဘာဖြစ်

လို့ အလကားစီးရမှာ လဲ ... ရော့ ... ကျွန်မအတွက်”

ဂီယာတံရဲ့ ဘေးမှာ ပဲ ဒီတိုင်းချထားပေးလိုက်ကာ မီးပွိုင့်တစ်ဖက်
ကို လွန်လာသည် နှင့် ...

“ရပြီ ... ရပ်တော့”

သူမ ခြင်းလေးကို ဒီတစ်ခါ လွတ်မကျအောင် သေချာစုစည်းကော
က်ယူပြီး ဆင်းလိုက်ကာ ...

“ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် ...

“အရမ်းမှောင်နေပြီ ... မင်း အဆင်ပြေမလား”

“ရတယ် ... ကိုယ့်နေရာရောက်နေပြီ ... သွားရဲတယ်”

နှုတ်ဆက်ဖို့ လည်း ပြန်စောင့်မနေတော့ဘဲ သူမလှည့်ထွက်သွားခဲ့
လျှင်

“အဟွန်း ... တော်တော်ရယ်ရတယ် ... ကားခကို ကတ်သတ်ဈေး
ဆစ်ပြီး ဆတ်ဆတ်ထိ လည်း မခံဘူး၊ ကားပေါ်မှာ သူ့အသံချည်းပဲ”

“အခု ခင်ဗျားအသံကိုပိတ်ပေးရင်လည်း ကျေးဇူးတင်ခ ထပ်ရဦးမ
ယ် ... အိုခေ”

ကားသမား အသံတိခနဲ တိတ်လေသည်။ ။

အရာရာအတွက် အရေးကြီးဆုံးက ငွေ ... ။

* * *

အခန်း(၆)

“လူတွေက ငွေစကားပြောရင် မကြိုက်ဘူး . . . ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွေပဲအ
ရေးကြီးတာ . . . ငွေရှိမှ ဖြစ်တာ . . . အဲဒီငွေက ကိုယ့်ဆီမလာရင် ကိုယ်
က ငွေရှိတဲ့ နောက် လိုက်ရမှာပဲ”

“အေး . . . လိုက်လေ . . . ငွေကို ဘယ်လိုဏ်ခေါင်းမှာ သွားဖောက်
ယူမလဲ . . . တွင်းတူးပြီး လှေကားထောင် ဆင်းမှာလား”

ပြောနေရင်း ပြောရခက်လာတော့ အလွှာစကားသံလေးတွေပါ ဒေါ
ပါလာ၏။

“နင် ရှေ့ကသွားရင် နောက်ကနေ ငါအိတ်တွေလွယ်ပြီး လိုက်ပေးမ
ယ်”

“မလိုအပ်ဆုံးက အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်လိုအပ်မလဲ ဘာဘာ . . . ငွေကို တွင်းတူးယူ
လို့မှ မရတာ”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရသလဲဆိုတာရော . . . ဘာဘာသိသလို မသိလို့
လား”

“သိတယ် . . . ငါက သိတယ် . . . သိလို့ စိတ်ပူပြီး တကောက်ကောက်
လိုက်နေရတာ”

“ဟွန်း . . .”

“ဘာဘာ...”

အလွှာက ဘာဘာ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်လိုက်၏။

“သူများ ဆီက တစ်ခုခုလိုချင်ရင် ကိုယ့်ဆီက တစ်ခုခုကို ပြန်ပေးရမယ်ဆိုတာ နားလည်ရဲ့ လား”

“တော်ပါ မမရာ ...”

ကမ္ဘာက ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ကာ ...

“နောက်ထပ် စာအုပ်ကြီးဖွင့်ပြီး ဆုံးမစကားတွေပွားဦးမလို့ လား . . . သိတယ် . . . ကြားဖူး သိဖူးပြီးသားတွေ . . . မမ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိသေးရင်တောင် ဖြည့်ပြီးရွတ်ပြလိုက်ဦးမယ် . . . မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာ လေ . . . ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဆိုးနဲ့ လူကောင်း ဘယ်ဟာ ပိုများ သလဲ . . . အဲဒါရော လူတွေ တရားမသိလို့ ဆိုးနေကြတာလား . . .”

စကားတတ်လွန်းသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတို့ က အလွှာဘယ်လိုမှ ပြောဖို့ တိုးမပေါက်နိုင်...။

“မမကအကြီးပေမယ့် အသက်ချင်းလည်း သိပ်မကွာကြပါဘူး . . . နေရာတကာ အမေ တစ်ယောက်လို မေတ္တာတွေ မနိုင်မနင်း ထုတ်ပြချင် မနေပါနဲ့ ”

“ဘာဘာ ... နင်စော်ကားလှချေလား”

“စော်ကားမိမှာ စိုးလို့ မမကို ဘာဘာ သွားလေရာ မလိုက်ပါနဲ့ . . . နေရာတကာ မပါပါနဲ့ လို့ ပြောနေခဲ့တာပဲ”

“ငါတို့ မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဘာဘာ”

“အမေ မွေးတုန်းက တစ်ယောက်စီမွေးခဲ့တာပဲ . . . မမ တစ်ယောက် တည်းမွေးပြီး ဘာဘာ့ကို မမွေးခဲ့ရင် မမမှာ နှစ်ယောက်ရှိနေနိုင်ပါ့မလား”

ပြတင်းပေါက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်လာသည့် လေက ကမ္ဘာ့ရဲ့ ဆံပင်တွေကို မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး အုပ်ကွယ်သွားအောင် ဆွဲယမ်းသွားခဲ့၏။

ကမ္ဘာက အလွှာကို အကြည့်မပျက်ဘဲ မျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေကို အေးဆေးစွာ ဖယ်ချကာ . . .

“ဘာဘာ ငွေလိုချင်တယ် . . . ချမ်းသာချင်တယ် . . . လူမစွမ်း နတ် ‘မ’ဆိုပေမယ့် နတ် ‘မ’ပါစေဆိုပြီး အိပ်ပျက်ခံ ဆုတောင်းမနေနိုင်ဘူး”

“အဲဒါနဲ့ ပဲ မင်းစက်အာဏာကို တာ့ဂတ်ထားလိုက်ရောလား”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ထက် ချမ်းသာတာတောင် သူ့လောက်မချမ်းသာနိုင်ဘူး . . . အရမ်းချော တယ် . . . တည်တယ် . . . မိန်းမတိုင်း . . . လူတိုင်း မက်မောလောက်တဲ့ ချမ်းသာမှု သူ့မှာ ရှိတယ်”

“တကယ်မချမ်းသာဘဲနဲ့ အဲဒီလိုနာမည်ကြီးအောင် နေပြနေတာဆိုရင်ရော ဘာဘာ . . . လူလိမ် တွေက ပိုပြီးဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်”

“သူ့လိုလူက လိမ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ဘဲ အလိမ်ခံလိုက်မယ်”

“ဘာ! . . . ဘာပြောတယ်”

“မမ သူ့ကို နာမည်ပဲ သိခွင့်ရလိုက်တာ ကံဆိုးတာပဲ . . . သူ ဘယ်လောက်ထိ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ယောက်ျားလဲ မမ မသိပါဘူး”

“တော်စမ်း ဘာဘာ...”

ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ ဒီလိုစကားလုံးတွေကို ကြားနေရတာနဲ့ တင်နားရှက်နေမိသည်။ အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်လေးရှိနေသည်။

နေမကောင်းလို့ မှ ဝန်းနေပေမယ့် ခုလောက်ဆို ဒီစကားတွေကို ကြားပြီး စိတ်လက်ညစ်ညူးစွာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေလောက်ပြီထင်သည်။

“အဲဒီလူက မိန်းမလေးယောက်ရပြီးသား”

“လက်ထပ်ဖူးတာပါ . . . ဘာ လေးယောက်လဲ . . . လေးယောက်ဖြစ်ဖြစ် . . . တစ်ကျိပ်ဖြစ် နေနေ . . . အဲဒါ သူ့အရည်အချင်းပဲ”

ကြည့်စမ်း . . .

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေတောင် ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် တွဲနေကြတာ”

“မပြောဘဲနေရင် လေးစားပေးမယ် . . . ဘာဘာ ပြောသလို အေးဆေးနေဦးမယ်ဆိုရင် ဘာဘာ ရှာလို့ ရသမျှ မမကို အပ်မယ် . . . အခု ဘာဘာ တစ်ည တစ်ည ရတဲ့ ဝင်ငွေက . . .”

“မလိုဘူး . . . ငါလိုချင်တာ ငါ့ရင်ခွင်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ အေးချမ်းစွာရှိနေမယ့် ငါ့ညီမလေးပဲ . . . ငွေ မဟုတ်ဘူး ”

ကမ္ဘာက စိတ်ပျက်သွားသလို ခေါင်းခါပစ်သည်။

“ချစ်တာ မေတ္တာတွေနဲ့ ဘဝကို ကဗျာတစ်ပုဒ်လို ချရေးဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့ မမရယ် . . . မမနဲ့ ဘာဘာ အသည်းပေါက်အောင်ချစ်နေကြ

တာနဲ့ တင် ဘဝကြီးက ပြည့်စုံချမ်းသာသွားမှာ မဟုတ်ဘူး . . . လူကြီးတွေ ပြောသံ ကြားဖူးတယ် . . . မိန်းမတို့ ရဲ့ ဥစ္စာဓနဆိုတာ အလှတရားပဲတဲ့ . . . ဘာဘာတို့ ကို ချောလိုက်တာ လှလိုက်တာလို့ လူတိုင်းပြောနေကြပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲနေတာလဲ . . . ဘာဘာ ဆင်းရဲတာကို မုန်းတယ်”

“သူဌေးတွေကို မော့မကြည့်နဲ့ ဘာဘာ . . . ငါတို့ ဘဝနဲ့ ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်အိမ်ရာနဲ့ ကိုယ့်ပညာနဲ့ ငါတို့ ဘယ်လောက်ထိ ဆင်းရဲနိမ့်ကျနေလို့လဲ”

“ဒါတွေကို ပြည့်စုံလှပြီလို့ ထင်နေတည်းက မမက ဒီလောက်နဲ့ ပဲကျေနပ်တာကိုး”

ဘာဘာက ခေါင်းတခါခါနှင့် ဘာတွေကို စိတ်ပျက်ရှုံ့မဲ့နေမှန်းမသိ . . ။

အိမ်နေရင်း ပခုံးချိတ် လက်တစ်လုံး ကြိုးပျော့ဖဲသားအင်္ကျီအနီရောင်လေးက တင်အောက်ထိပဲ ရှိကာ ဖွေးနုသော ပေါင်တံသွယ်သွယ်နှင့် ကိုယ်လုံးအလှကို ထင်ရှားစွာပြထားသလိုပင်။

ကမ္ဘာက အိမ်မှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ပဲနေတာဖြစ်ကာ သတင်းစာထွက်ကောက်ရင်လည်း ဒီတိုင်း . . ။ ဈေးသည် လာလို့ လမ်းပေါ်ထိ တစ်ခုခုထွက်ဝယ်ရင်လည်း ဒီပုံစံနဲ့ ပဲ ဖြစ်လေသည် ။

တစ်ခါတစ်ခါ မုန့်တီသွားသောက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံအိတ်လေးတစ်လုံးကိုင်၍ လမ်းထိပ်ထိ ထွက်သွားရင်လည်း အပေါ်ထပ်လေးတော့ ဝတ်သွားပါဦးဆိုပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အင်္ကျီပြေးဝင်ယူ . . . သူမကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးတော့မလိုဖြစ်မှ အလွှာလက်ထဲက စိတ်မရှည်စွာ ဆွဲယူဝတ်ဆင်တတ်၏။

ဒါပေမဲ့ သူမ၏ ကျစ်လျစ်သွယ်လျသော ကိုယ်လုံးအလှနှင့် ခပ်တွန့်တွန့်ပခုံးအောက်က ဆံပင်ရဲရဲ က ဖြူနုသော သူမပုံစံလေးနှင့် ဘယ်လောက်ရိုင်းအောင်ဝတ်သွားသွား လှနေသည် သာ . . . ၊

“ရွှေမှုန်စားပြီး လှနေသလားခင်” လို့ ချာတိတ်လေးတွေ သီချင်းအော်ဆိုပြီး သမင်လည်ပြန် ကြည့်သွားကြတာလည်း ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်ပဲ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ထိုအလှတရားတို့ အပေါ်မှာ သူမကတော့ တလွဲမာနတို့ နှင့် . . .

“နေပါဦး မမ . . . မမကို ကိုမင်းစက်အကြောင်း ဘယ်သူသတင်းပေးထားတာလဲ”

ခုမှ မေးဖို့ သတိရလာတာဖြစ်သည် ။ မမပါးစပ်ထဲမှာ မင်းစက်အာဏာနာမည်ပါလာပေမယ့် မမက ကိုယ့်နောက်လျှောက်လိုက်နေတာမို့ ဒါကိုသိထားတဲ့ အဖြစ်က အမှတ်တမဲ့ . . . ၊

သို့သော် မင်းစက်အာဏာနဲ့ သူမတွေ့ရတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိသေးလို့လဲ . . . ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာပါ။

တွေ့လိုက်ပြီဆို သွားလာရင်း ခဏတစ်ဖြုတ် . . . ၊

ကိုယ့်အတွက် သူ့ဘက်ကအချိန်ပေးပြီး ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ အထိ နေရာမရသေးတာလည်း ကိုယ့် အခြေအနေ ကိုယ်သိသည် ။ မမ ဘယ်လို သိသွားတာလဲ . . . ၊ ဒါ မမဘာသာ သိသွားတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့ လား။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ့်ဘာသာ ခေါင်းခါပယ်ချကာ . . .

“ပြောလေ မမ . . . သူ မိန်းမလေးယောက် ယူခဲ့ဖူးတာတွေ . . . မကောင်းသတင်းတွေ မမကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ပြောပြတဲ့ လူ ရှိလို့ ပေါ့”

အောင်ကောင်းနဲ့ တစ်ခါတလေမှ ဆုံဖြစ်ကြတာမို့ ကမ္ဘာ အောင်ကောင်းကိုတော့ တွက်မိပုံ မပေါ်ပေ။ သူမကလည်း ဘယ်သူပါလို့ နာမည်ထုတ်ပြောပြီး တစ်ဖက်က စေတနာနဲ့ လူကို မစော်ကား နိုင် . . . ၊

ဒါပေမဲ့ လိမ်ညာခြင်းမှာ သူက မကျွမ်းကျင် . . . ၊

“ငါ နင့်ကိုစိတ်ပူပြီး တစ်ယောက်တည်းဗျာများ နေတာ နင်သိပါတယ် . . . နင်နဲ့ ပတ်သက်တာ တွေ ငါသိထားတာ ဘာဆန်းလို့ လဲ”

“ဆန်းနေလို့ ပေါ့ . . . ကိုမင်းစက်က သူလိုကိုယ်လို ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာလဲ . . . ချိုပေါက်နေလို့ လား . . . ”

“ချိုပေါက်တာက သတင်းထူးအဖြစ် အင်တာနက်မှာ ပါလာလည်း အလွန်ဆုံးခေတ်စားရင် တစ်ပတ်ပေါ့ . . . ကိုမင်းစက်က အဲဒါတွေထက် ထူးခြားတယ် . . . စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ် . . . လျှို့ဝှက်သလောက် သူ့ကို တစ်ခါကြည့်ပြီး စကားပြောခဲ့ပြီးရင် မျက်လုံးထဲကနေ ရင်ထဲထိငြိပါလာတာ”

“အဲဒါ နင်ပဲဖြစ်နေတာ ဘာဘာ . . . ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်ရွှေနန်းတဲ့ . . . နင့်အတွက် အရမ်း အန္တရာယ်ကြီးလို့ ငါပြောနေတာ . . . သူ ဒီလောက်ချောပြီး ချမ်းသာတာမှန်ရင်လည်း နင်က စားသောက်ဆိုင်က . . . ”

“တော်ပါတော့ . . .”

ဒီလောက်ထိ အော်ပစ်လိုက်မည်မထင်သောကြောင့် အလွှာထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ တအံ့တသြဇေးကြည့်ကာ . . .

“ဘာဘာ . . .”

“မပြောနဲ့ တော့ မမ . . . ဘာဘာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာ ဒီထက်မြင့်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို လိုချင်လို့ ”

“ဒီထက်မြင့်တဲ့ ဘဝ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တယ် . . . ဒီ အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ်ပတ်ဝန်းကျင်က လွတ်ပြီး လူကုန်ဆိုင်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံရတယ် . . . အဲဒီလို လောဘတွေတက်ပြီး ကြိုးစားခဲ့တာလည်း ဘာဘာ မှားချင် မှားမယ် . . . ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မမတို့ ကြောင့် ပဲ . . .”

“ဘယ်လို . . . !”

“မိဘရဲ့ မပြည့်စုံ ချို့တဲ့ မူတွေကြောင့် သားသမီးတွေက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတာ . . . မမ ခါးချည့် အောင် စက်ချုပ်ရတယ် . . . ဘာဘာက ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သလို လှုပ်ရှားတယ် . . . မမက အကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မိဘကိုယ်စား ဘာဘာ့ကို ချုပ်ကိုင်ခွင့်ရှိပေမယ့် . . .”

ကမ္ဘာက အစ်မဖြစ်သူကို သနားသလိုလိုနှင့် အထင်မြင်သေးသည့် အကြည့်တို့ သာဖြစ်လျက် . . .

“မမကိုယ်တိုင် ဘာမှ မှ မရှိတာ . . . ခု လောလောဆယ် မမ ဘာဘာ လိုတောင်မှ သိန်းချီကိုင်ဖူး ရဲ့ လား”

ခပ်ရဲရဲမေးပုံက ကြီးတဲ့ လူကို မေးဆတ်၍ ရိုင်းစိုင်းစွာကြည့်ခြင်းဖြင့်

...

“အဲဒါ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မြေကမ္ဘာပဲ ... အဲဒါကို ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ကိုယ့်ဘဝအတွက် တန်းဝင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုရဖို့ ဒီတိုင်းပြု ရှေ့ဆက်မယ် ... နောက်ထပ် ပိုမြင့်တဲ့ တန်းတစ်ခုကို တက်နိုင်ဖို့ မတွေ့မချင်း သီချင်းဆိုမယ်”

“အဲဒီလို ရိုင်းစိုင်းရဲတဲ့ အတွက် နင် သိပ်တော်ပါတယ်”

“ကြီးတဲ့ လူကို ပြန်ခံပြောရင် ရိုင်းတယ်ဖြစ်သွားတာပဲ . . . ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာဘာ ဂရုမစိုက်ပါဘူး . . . မမကို တစ်ခုပဲပြောမယ် . . . ဘာဘာ မမစကားကို နားထောင်စေချင်ရင် မမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချမ်းသာအောင်ကြိုးစား...၊ အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး . . . ဘာဘာအထင်ကြီးလောက်ရုံပဲ”

“ဒါဆို နင်က အခု ငါ့စကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“မမကို ထပ်စော်ကားနေရမှာ စိုးလို့ မဖြေရှင်းချင်တော့ဘူး”

“အောင်မယ်လေး ... ဒီလောက်ထိ စော်ကားပြီးမှ ထပ်မစော်ကားချင်လို့ တဲ့ ...”

ဒေါ်လေးအသံကို ကြားလိုက်တာနှင့် ကမ္ဘာနှုတ်ခမ်းလေးတွန့်မဲ့သွား၏။ မကြာခင် ဒေါ်မာလာ အတွင်းခန်းထဲကနေ ခပ်လှုပ်လှုပ်ထွက်လာကာ ...

“ညည်း တော်တော်ကို မိုက်ရိုင်းနေတာပြ ဘာဘာရယ် ... ဟင် ... အသက် တစ်နှစ်ကြီးလာ တိုင်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာရမယ့် အသိတရားတွေက ညည်းကျတော့ မဟုတ်ပါလား ... အသက်ကြီး လာလေလေ ... မိုက်ရိုင်း လာလေ”

“ငယ်တုန်းက ဘာမှ မသိဘူးလေ . . . များများ သိလာတဲ့ သဘောတွေပါ”

“ဘာ ! . . . ဘာပြောတယ်”

“လူတွေကလည်း ကိုယ့်ထက်ပိုသိရင် လက်မခံချင်ကြဘူး”

ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ၊

ဒေါ်မာလာ အားနည်းနေပေမယ့် လက်သီးဆုပ် အံ့ကြိတ်နိုင်သေးသည် မို့ ကမ္ဘာ့ကိုကြည့်ရင်း မချင့်မရဲဒေါသတွေနဲ့ သာ . . . ၊

“ပိုတတ်လာတယ်ဆိုတာ ပိုသိလာတဲ့ သဘောတွေပဲ . . . ဟွန်း . . . မိဘတွေကအစ အသိပညာ တွေ . . . အတတ်ပညာတွေ တတ်စေချင်တယ် . . . ရှိစေချင်တယ်ဆိုပြီး တတ်သိနားလည်လာတော့ လည်း ‘ခွာရာတိုင်းလာကြတယ်’ ‘မိုက်ရိုင်းလာကြတယ်’ . . . အမျိုးမျိုးသော နည်းတွေနဲ့ ကဲ့ရဲ့ ပြန် ရော”

“ဘာဘာ ညည်းက မိဘတွေကိုပါ ခြုံငုံပြီး စော်ကားနေတယ် . . . ဟုတ်လား . . . မကြားဝံ့ မနာသာအေ . . . ညည်း ခုနေ အပြင်မထွက်လိုက်ပါနဲ့ မိုးကြိုးပစ်ခံရပါမယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူမက ဟားတိုက်ရယ်၏။

“ဒေါ်လေးနဲ့ မမတို့ ပဲ အယူလွဲနေတာပါ . . . ဘာဘာ အမှန်တရားတွေပြောနေတာ သိကြားမင်း သိတယ် . . . ဘယ်တော့မှ မိုးကြိုးမပစ်ဘူး. . .”

“အကုသိုလ်ကြီးလွန်းတဲ့ လူတွေသာ သံသရာပါကြတာ ဘာဘာ. . .

အဲဒါကို သတိထားဦး”

“ဒေါ်လေး ဘာဘာ့ကို ကျိန်စာတိုက်နေတာလား”

“ကျိန်စာဆိုရင်ရော ညည်းက ကြောက်မှာ မိုလို့ လား . . . တရားမသိ . . . ဘုရားမရှိ . . . ညည်း အစား ငါရင်လေးပါဘိအေ”

“ဪ . . . အင်း . . . ရင်လေးပေးတာ ကျေးဇူးပါ”

ဘာဘာက မျက်နှာလေးမော၍ အထဲကိုလှမ်းဝင်သွား၏။ အလွှာ စက်ခုံရဲ့ ဘေးမှာ ပဲ ငုတ်တုတ် ထိုင်ကျသွားကာ မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြ၏။

ဒေါ်မာလာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ငေးကြည့်နေခဲ့သည် ။ ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးလာ ကတည်းက အစ်မဖြစ်သူက ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ အလွှာကို ကိုယ်ဝန်မရှိခင်ကတော့ စံပယ်ပန်းသည် ကြီးက ပန်းတွေက တစ်ဖက် . . . ကလေးလေးတစ်ဖက်နှင့် ကလေးကို သူမလက်ထဲ ဝင်ထည့်သွားသည် တဲ့ . . . ။

အငယ်မကို ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းကတော့ ကောက်ရိုးလှည်းကြီးပေါ်က နေ ပန်းသီးတွေကတစ်ထုပ် . . . အနီးထုပ်လေးက တစ်ထုပ် လာပေးသွားသည် လို့ အိပ်မက်မက်ခဲ့၏။

ကလေးနှစ်ယောက်၏ လောကထဲကို စတင်ဝင်ရောက်ပုံတွေက ဤသို့ကွာခြားနေခဲ့လျက်. . . အလွှာကို မွေးခဲ့တာနဲ့ ကမ္ဘာကို ရ လာပြီး စီးပွားရေးပြေလည်လာပုံတွေကလည်း ကွာ၏။

“ကောက်ရိုးလှည်းပေါ်က ပေးခဲ့တာဆိုတော့ သမီးငယ်အတွက် ကျွန်မတို့ စိတ်တော့ရှုပ် ရမှာ ပေါ့နော်”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ . . . ပန်းသီးဆိုတာ သူဌေးစားတဲ့ အစာပါ . . . မင်း

ပန်းသီးတွေလည်း ရလိုက် တယ်မို့လား . . . အခု ငါ့သမီးက အကျိုးပေး
နေတာပဲ . . . ကလေးတွေကို ဟိုပြောဒီပြော မပြောပါနဲ့ ”

လင်မယားစကားပြောတိုင်း ဒီအကြောင်းပါတတ်ကာ ညီအစ်မချင်း
စကားပြောပြီဆိုလည်း အစ်မက ခဏ ခဏ ညည်း၏။

“အငယ်မက အရမ်းဆိုးတာပဲ မာလာရယ် . . . ဖအေကလည်း
အရမ်းအလိုလိုက်တယ် . . . အစ်မကိုများ ခံပြော . . . ခံသတ်နဲ့ ဘယ်သူ
ကိုမှ မကြောက်တော့ဘူး”ဆိုတာမျိုး။

ခုချိန်မှာ တော့ ဒါတွေကို မှန် လိုက်လေခြင်းလို့ မြည်တမ်းနေရပေမ
ယ့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။

* * *